

NAM

Issue - 1
March 2025

VEEDU . OOR . KADHAI

Photographed
By

S R I V A T S A N

In This Issue

First Volunteer Note Thirupurasundari Sevvel	2	Madras Inspired Late Pavithra Srinivasan	22
தலையங்கம் (Editorial) - Henry	3	The Tale Of A Miniscule Exhibition Sivagamasundari	24
நதி இந்திரன்	4	Madras Inspired Hues Srishti Prabakar Nadathur	26
En Singaara Chennai ku Hush / Harish	5	மதராசியின் ஏக்கங்கள் ஜே	35
Madras Through Various Frames Srivatsan	7	Discover the Nam Stamp Repository Muhilann Murugan	36
15 Years Of Nam Veedu Nam oor Nam Kadhai Prasanna S	13	வியாசை பீப் போட்டி கபாப் எஸ் பிரவின் குமார்	39
Nam Veedu Nam Oor Nam Kadhai Rafiq	14	மாங்கா மீன் குழம்பு வேல்விழி முருகன்	43
Paartha Mudhal Naalae Gerardo Sanchez Lara	16	A Dream Henry	45
சுவத்தாள் நேஹா	18	Madras Through The Ages	46
மதராசும் மீனவச்சிறுமியும் பிரியங்கா	21	Rewind : Tracing Our Journey February	49

First Volunteer Note

Dear Friends, Supporters, and Nam Family,

I am thrilled to announce the launch of “Nam Veedu, Nam Oor, Nam Kadhai” (Our Home, Our City, Our Story), an e-magazine that embodies our collective vision for a more inclusive and compassionate Chennai.

The E-Magazine conceived by Henry and Muhilann, this platform is a culmination of our shared passion for Heritage, Conservation, Storytelling, Social impact, and Community engagement. As I reflect on our journey, I am reminded of the power of collaboration and empathy.

The idea was simple: to amplify the collective voice, to shed light upon and inspire collective action. Through “Nam Veedu, Nam Oor, Nam Kadhai,” we aim to create a happy and safe ecosystem where individuals from diverse backgrounds can converge, share their stories, and work together towards change.

Our e-magazine will feature stories, articles, and insights on various themes, including inclusive design, social justice, environment, cultural heritage and many more. We will also highlight the work of local change-makers, artists, artisans, who are making a meaningful impact in their communities.

The encouragement, expertise, and enthusiasm from senior citizens, historians have been invaluable in shaping our vision and bringing it to life.

Special mention to Devika, who was the first office team member and officially part of the Nam Veedu team. Your contributions have been instrumental in helping us get to where we are today.

As we embark on this exciting new chapter, I invite you to join us on this journey. Let us come together to weave a rich tapestry of stories, ideas, and actions that can transform our world for the better.

Thank you for being part of our community.

Our initiative is built on our expertise in material restoration and conservation, and our passion for curating stories, exhibitions, and workshops on social issues, heritage, and personal/social history.

We work closely with NGOs, schools, and colleges to design and build inclusive, accessible, and safe spaces.

We believe that everyone deserves a safe and inclusive space to thrive.

Yours,
Thirupurasundari Sevvel

தலையங்கம்
ஹென்றி

“நம் கதைகள்

நம் வீடு நம் ஊர் நம் கதை அமைப்பு தனது பயணத்தில் பதினைந்தாம் ஆண்டில் அடி எடுத்து வைத்துள்ளது, அமைப்புடன் இணைந்து பயணித்த, பயணித்துக்கொண்டிருக்கும் அனைத்து நண்பர்களுக்கும் எங்களது அன்பையும் நன்றிகளையும் இந்த தலையங்கத்தின் மூலமாக நாங்கள் தெரிவித்துக்கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

மேலும் இந்த பதினைந்தாம் ஆண்டில் புதிய முயற்சியாக நம் வீடு நம் ஊர் நம் கதை என்ற இணைய இதழை ஆரம்பித்துள்ளோம்.

நகரம் அல்லது ஊர் என்றால் அங்கு வசிக்கும் மக்களின் ஒன்றினைந்த நினைவுகள், கதைகள், உணர்ச்சிகள் மற்றும் இடங்களே ஆகும். நமது பாரம்பரியம், நகரங்கள், ஊர்களைப் பற்றியும் நமது வாழ்வியல் கதைகள், கலைகள், இலக்கியம் மற்றும் கொண்டாட்டங்களைப் பற்றியும் நம்மைத் தவிர வேறு எவராலும் அவ்வளவு அழகாகவும், சிறப்பாகவும் கூற இயலாது. அத்தகைய கதைகளையும் தகவல்களையும் பதிவு செய்து ஆவணப்படுத்திக் கடத்துவதோடு, இளைஞர்கள் மற்றும் பொதுமக்களிடையே பாரம்பரிய கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை பற்றி விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துவது,

Photography : Srishti

கலைகளை கொண்டாடும் மனோபாவத்தை உருவாக்குவது, மேலும் அனைவரும் தங்களுடைய படைப்பு திறமைகளை வெளிப்படுத்தும் தளமாகவும், நம் சமூக பிரச்சனைகளை உரையாடும் தளமாகவும் இயங்குவது மட்டுமே இந்த இணைய இதழின் நோக்கம்.

Editors

Thirupurasundari Sevvel
Muhilann
Henry

Contributors

Writer Indiran, Akshayaa, Hush, Srivatsan, Prasanna, Rafiq, Gerardo Sanchez Lara, Negha, Priyanka, Late Pavithra Srinivasan, Sivagamasundari, Srishti Prabakar Nadathur, Jayashree, S Praveen Kumar, Velvizhi Murugan, Devika Prabakaran, Aafreen, Saran Gullig, Aravind

Designed By

Henry & Muhilann

"In 2010, a curious young architect, enamored by Madras, set out on a heritage trail in Thiru-alli-keni. Over the years, two friends joined her, followed by their friends and families. What began as a small journey has now grown into a thriving village—home to artists, artisans, craftspersons, poo katra akkas, auto annas and akkas, friends, children, professionals, and passionate enthusiasts. Fifteen years later, this village continues to flourish, carrying the spirit of its journey forward."

நத்

இந்திரன்

கூவமும் நதிதான்
சாக்கடைகளின்
மஹா சங்கமம்

தூக்கி எறியப்பட்ட வண்ணங்களை
வைத்து
நகரம் தீட்டிய நீாவண்ண ஓவியம்.

கோடையிலும்
மணல் காட்டியது இல்லை
அது ஜீவநதி.

அன்றாடம் தன் மேல் படியும்
குடிசை ரகசியங்களைப் பாதுகாத்தபடி
கம்பீரமாய் நகர்கிறது.

விளிம்புநிலை மனிதர்களின்
நாகரிகங்கள் நீமாணிக்கப்படுவது
இந்த நதிக்கரையில்தான்.
எரிக்கும் கோடையின்
தூமணம் வீசும் குளிர்ந்த விரல்களால்
அது என் வியாவை துடைக்கையில்
உணர்ந்தேன்
அதன் மனிதாபிமானத்தை...

Sketch Provided By :Author

Illustrated by

Akshayaa Selvaraj

In a society rushing to just “ move on ”
(கடந்து போகுதல்) , history and heritage just
becomes a selfie point on Sunday mornings !
Living in a capitalistic society intended towards
hyperindividualism , we are made to forget that
everything is interconnected and community
oriented! Everything affects each other and we are
a whole ecosystem !

Somewhere amidst the flashing lights of the
vehicles and continuous blaring horns, there are
eyes that brighten up at the reflection of the moon
and hearts that are filled with peace while wishing
for a boat ride on the Coovum river ! Hope

Hush/Harish
He/Him (for now)

15
Years Of

Nam Veedu. Nam Oor. Nam Kadhai

To

En Singaara Chennai Ku,

We Are Here

We Are Queer

--	--	--	--	--	--

Letter From Hush

En Singaara Chennai ku,

I first met you in whispers - stories traded like contraband in anonymous forums and late-night Yahoo chats, careful words exchanged between strangers. Chennai, beyond the streets, the salt-slick air, hurried buses and long-winded conversations, is a city where people like me could belong - or at least belong more than where I was. That's how I got introduced to you as the city of possibility.

In 2009, I stood near the Triumph of Labour Statue at the Marina beach to witness the first Self-Respect Pride march, just a bystander. I was 19, defiant in name, unsure in heart. You, 370 years old, had held generations before me - queer folk, sex workers, people on the margins who still claimed their space. I was too scared, too uncertain, too naïve to understand what was unfolding in front of me. But I watched. I watched people who looked like me walk the roads, hold their banners high, hold each other even higher. The next year, I walked too. The mask they handed me wasn't just a shield; it was a bridge - between who I was and who I could become. You did not ask me to be brave before I was ready. You simply held me, and a lot of others. You still do. I went back home with a heart full of hope. Thus, you became a City of hope.

My hope, for a future. My hope was a future with him - where love could be lived, not just whispered into the dark. But when love disappeared, so did my dream of you. I swore I wouldn't return. But life had other plans. I came back, not for love, but because I had nowhere else to go. You were no longer an idea, no longer a city of hope - I arrived when I had lost all of it.

Pride is loud. But queerness in Chennai is quieter, stitched into the everyday. It's in the way the pookaara akka at Besant Nagar beach smiles and says, "Un kondaiku Poo vecha Innum azhaga irupa." In the way a coworker acknowledges the people I bring into my world - other queer friends, lovers, kin - not with curiosity or discomfort, but with an ease that asks no justification. In the small cafés where I linger, reading, watching, knowing I am safe. These moments are not grand, not loud, but they matter. They build the foundations of what home means.

You are a contradiction - history tangled with progress, caution woven into care. You hold us, yes, but sometimes at arm's length, with unspoken conditions pressing between us. You are a city that not just welcomes but lets people thrive - vandhaarai vaazha vaikkum Chennai - but only if we learn how to navigate you, how to create our own shelter within your vastness. You are not perfect. You offer space, but not always safety. You welcome with warmth, but with conditions. For some of us, home is shaped by privilege. I know this because I have been lucky.

I have walked your streets with the comfort of knowing I am not alone. Knowing how your streets can turn, how safety is a fragile thing, dependent on luck, on privilege, on the company we keep.

I have worn my queerness in ways that invite admiration instead of threat. I have stepped into rooms where my presence was not questioned. And yet, I know others who have not been as fortunate - whose safety is not a given, but a wager. I know what it is to hold safety in my hands and wonder how easily it could slip away. I learnt that even in a city that claims us, belonging is still something we must negotiate.

I see you in the quiet acceptance of strangers, in tea shops where a cup of tea is just that no questions, no conditions. In the way trans people move through your streets - not just clapping for money at traffic signals and public transport. They travel through the same signals, waiting like everyone else, heading to work. I see them in offices, on buses, laughing in cafés. I see them buying things, sitting by the shore with their own, breathing in the sea air. I see them in temple festivals and church pews, not as spectacles, but as believers. The way your festivals do not always demand explanations before offering belonging. I see them because you allow them. You do not brandish your inclusivity like a medal, nor do you drown in rainbow capitalism. You simply let us exist. And somehow, without promise, without spectacle, you became a city I now call home.

I see how you have your wicked ways of teaching us patience and resilience - to survive our queer and trans parents and siblings being beaten up and burnt in police stations, their names swallowed by bureaucracy. How your media feasts on our existence - turning trans women into spectacle, framing interviews as curiosity, not conversation. How it invokes violence as comedy, applause as absolution. Queer couples turned into viral content, not for their love, but for the outrage they provoke. How your cinema still casts cis men in trans roles, applauding their “National Award-winning performances” while Negha Shahin had to go to Kerala to be recognized with a state award, and still struggles to find work in Tamil cinema.

I also see your persistence. The way your history bends towards change, even if slowly. The way your religious spaces do not always push us away, but instead, sometimes, make room. In the way your government, flawed as it is, was the first to create a Transgender Welfare Board, in the way you are now on the brink of an inclusive queer policy, the first of its kind in the country, an attempt at recognizing what has always been here.

I see you in the red hearts of your traffic signals, glowing above the waiting city. It is easy to miss them, but they are always there, part of the same streets that carry us home.

So I have hope. Hope that even when people fail us, you will not. That you will continue to hold us - like a hen gathering its chicks beneath its wings, not always gentle, not always soft, but protective nonetheless.

I arrived untethered, uncertain. You held me before I even knew how to hold myself. For every queer person who steps onto your platforms, hesitant and searching, I hope you do the same. You have never been the flashiest, never been the easiest, but you have been steady.

For those of us who call you home, we carry your warmth. We move forward, but never without you.

Anbudan,
Vanavil Thozhar

MADRAS

IN

VARIOUS FRAMES

S R I V A T S A N

Chennai and I

“The beauty of the sunrise at Marina Beach was not merely a visual delight but also a profound experience that resonated deeply within me”

One of my most cherished recollections from my time in Chennai revolves around the delightful routine of cycling to Marina Beach nearly every Saturday morning to witness the breath-taking spectacle of the sunrise. Each of these early morning excursions transformed into a beloved ritual that I eagerly anticipated. As I pedalled through the serene and peaceful streets, a sense of excitement would swell within me, filling me with a vibrant energy that would carry me through the day. The tranquillity of the city in those early hours, coupled with the promise of the day ahead, created a unique atmosphere that was both invigorating and calming.

Upon reaching the beach, I was always greeted by the majestic view of the rising sun casting its golden hues across the horizon, painting the sky with vibrant oranges, pinks, and yellows. This

awe-inspiring sight never failed to leave me in sheer wonder. The beauty of the sunrise at Marina Beach was not merely a visual delight but also a profound experience that resonated deeply within me. These Saturday mornings spent watching the delicate interplay of light and colour were more than just a habitual outing; they represented pivotal moments that played a significant role in shaping my journey as an aspiring photographer.

In those early hours, I was reminded of the immense power of nature and the myriad stories that unfold with each new dawn. The way the sun slowly ascended, illuminating the world around me, served as a metaphor for new beginnings and endless possibilities. It became evident to me that photography was not just about capturing images; it was about telling stories that reflect the beauty and complexity of life. Those moments at Marina Beach instilled in me a profound appreciation for the subtleties of nature and the narratives waiting to be discovered.

As I delved deeper into the world of travel photography, my affection for Chennai blossomed even further. The city began to reveal itself to me in ways I had never imagined. Each assignment

I took on provided me with more opportunities to uncover the hidden gems scattered throughout the urban landscape. With every click of the shutter, I found myself exploring the intricate tapestry of life that defines Chennai, a city rich in

culture, history, and diversity.

During my explorations, I encountered a multitude of individuals who left a lasting impression on me. I met locals who generously shared their stories and experiences, offering me insights into their lives and the vibrant culture of their city. Their warmth and hospitality were infectious, and I felt a sense of connection that transcended the barriers of language and background. This sense of inclusivity is one of the hallmarks of Chennai, a city where people from various walks of life coexist harmoniously.

Chennai's rich cultural fabric is woven from a variety of influences—be it the traditional

Tamil heritage, the contributions of various communities, or the influx of people from different regions seeking opportunities. This diversity is not just acknowledged; it is celebrated. Festivals, art exhibitions, and cultural events bring together individuals from all backgrounds, fostering a sense of community that is both welcoming and inclusive. I found that this spirit of inclusivity not only enriched my experiences but also deepened my understanding of the city.

One of the most profound aspects of Chennai's inclusivity is its commitment to accessibility for the deaf community. Over the years, I have observed a growing awareness of the importance of creating environments that are welcoming and accessible to individuals with hearing

disabilities. Public spaces, educational institutions, and cultural venues increasingly incorporate features that facilitate communication and engagement for the deaf community. Sign language interpreters are often present at public events, making it easier for individuals like myself to participate fully in the city's vibrant cultural life.

This accessibility has empowered me in ways I had not anticipated. Living with a hearing disability, I often faced challenges in advocating for myself, especially in social situations. However, the inclusive atmosphere in Chennai provided me with the tools and support I needed to evolve as an advocate for my own needs. I began to engage more actively in

conversations about accessibility, sharing my experiences and encouraging others to do the same. The city's commitment to inclusivity inspired me to step forward, voice my thoughts, and seek solutions that would benefit not just myself but others in the deaf community.

Additionally, I crossed paths with talented artists who showcased their remarkable skills, whether through music, dance, or visual art. Each interaction sparked inspiration within me, pushing me to view the world through a different lens. Fellow photographers, too, became invaluable companions on this journey, sharing their unique perspectives and techniques that enriched my own understanding of the craft. The camaraderie among artists in Chennai

is a testament to the city's commitment to fostering creativity, regardless of one's background or experience.

Every corner of Chennai had a narrative waiting to be unveiled, and my camera emerged as the perfect instrument for capturing these tales. The city thrived on connection and community, where the frenetic pace of life was beautifully balanced by the kindness and generosity of its inhabitants. This sense of belonging and shared humanity made each photographic encounter meaningful, as I sought to document the essence of the city and its people.

Through my lens, I began to

appreciate the subtle nuances of everyday life in Chennai. From the bustling markets filled with vibrant colours and enticing aromas to the serene temples that stood as testaments to the city's rich heritage, each photograph I took was a snapshot of a larger story. I discovered that even in the ordinary, there was beauty waiting to be acknowledged and celebrated.

As I wandered through the streets, I found myself captivated by the simple pleasures of life that Chennai had to offer. A cup of steaming filter coffee savoured in the early morning light, the rich aroma enveloping me in comfort; a shared meal of crispy dosa enjoyed with friends and family, each bite bursting with flavour; or the laughter of

children playing in the streets, their joy infectious. These moments, though seemingly mundane, became the anchors that grounded me and reminded me of the importance of savouring life's little joys.

The importance of inclusivity in Chennai extends beyond personal interactions; it is also reflected in the city's commitment to providing spaces where everyone feels welcome. Public parks, cultural centres, and community events serve as platforms for individuals from diverse backgrounds to come together, share their stories, and celebrate their differences. This not only enriches the cultural landscape but also fosters understanding and empathy among residents.

Chennai's vibrant festivals exemplify this spirit of inclusivity. For instance, during festivals like Pongal, people from various communities come together to celebrate the harvest, sharing food, music, and traditions. This melding of cultures highlights how inclusivity strengthens social bonds and fosters a sense of belonging among residents. It is these communal experiences that allow individuals to connect on a deeper level, transcending differences and building a shared identity.

I realized that no matter where my travels took me, Chennai would always serve as my

photography was not merely a profession but a means of expression that allowed me to

anchor—a place I could return to and feel at home. It was in this vibrant city that I learned to appreciate the beauty of simplicity and the significance of connection. The relationships I formed, the experiences I gathered, and the stories I captured became an integral part of my identity as both a photographer and a person.

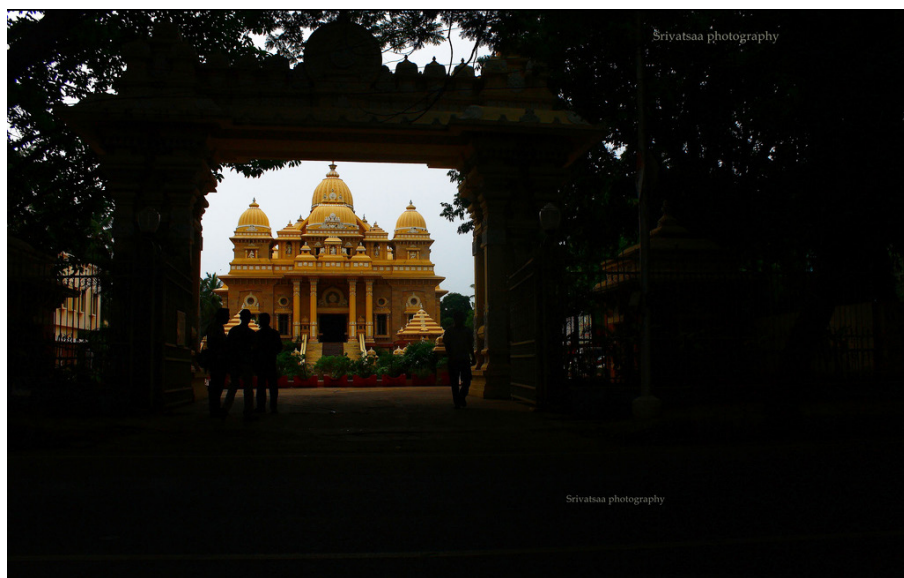
With each passing day, my love for Chennai deepened, and I became increasingly aware of the city's profound impact on my artistic journey. The landscapes, the people, and the culture all intertwined to create a rich tapestry that inspired my creativity. I discovered that

share the essence of what I encountered.

As I continued to explore Chennai, I found myself drawn to the various facets of life that unfolded before me. The old and the new coexisted harmoniously, creating a dynamic environment that was both nostalgic and forward-thinking. The traditional markets filled with hand-woven textiles and handcrafted goods stood in stark contrast to the modern cafes and art galleries that dotted the cityscape.

These contrasts became a source of inspiration for my work. I sought to capture the duality of Chennai—the historical remnants that told stories of the past and the contemporary elements that pointed toward the future. Each photograph was an invitation to viewers to explore the layers of the city and to appreciate the rich narratives that lay beneath the surface.

Through my lens, I aimed to highlight the resilience and creativity of the people of Chennai. I documented the artisans who poured their hearts into their craft, the musicians who filled the air with melodies that resonated deeply, and the everyday heroes who contributed

to the fabric of the community. Their stories became powerful reminders of the strength of the human spirit and the beauty of collaboration.

The idea of inclusivity is especially evident in the arts and cultural initiatives across the city. Community-driven projects often bring together artists from different backgrounds to collaborate on works that reflect the diverse experiences of Chennai's residents. These projects not only foster artistic expression but also create a sense of belonging for those involved. They serve as a reminder that art is a universal language that can bridge divides and foster understanding.

Throughout my journey, I have come to realize that every interaction is an opportunity to learn and grow. The inclusivity I experienced in Chennai encouraged me to approach each encounter with openness and curiosity. By engaging with individuals from different backgrounds, I gained new perspectives that enriched my understanding of the world around me. This commitment to inclusivity has become a guiding principle in my life and work. As I delve deeper into the heart of Chennai, I find that the city continually surprises me with its layers of complexity and beauty. The people I meet, the stories I hear, and the images I capture all contribute to a rich narrative that speaks to the essence of this remarkable place. The power of photography lies not just in the images themselves but in the connections they forge and the conversations they inspire.

My experiences in Chennai have not only allowed me to share my journey as an artist but have also empowered me to advocate for myself and others in the deaf community. The support I received from the city's inclusive

environment instilled in me the confidence to speak up about the importance of accessibility. I began to participate in community discussions and initiatives aimed at improving resources for individuals with hearing disabilities, ensuring that their voices were heard and their needs met.

As I move forward in my artistic career, I remain committed to amplifying the narratives of the deaf community. I believe that everyone deserves to be represented and included, and I strive to use my photography as a platform for advocacy. Through my work, I aim to highlight the beauty and strength of individuals with hearing disabilities, showcasing their stories and experiences in a way that fosters understanding and empathy.

Chennai has shaped me not only as a photographer but also as a person who values inclusivity and the power of storytelling.

The city's commitment to accessibility and support for the deaf community has inspired me to embrace my identity fully and advocate for myself and others. I am grateful for the lessons learned and the connections made, and I look forward to continuing my journey, fueled by the rich tapestry of experiences that Chennai has provided.

“Chennai is not just a city but a story that shaped me, where every sunrise and street corner nurtured my art and identity. No matter where I go, it will always be my anchor, my inspiration, and my home.”

15 Years
of

Nam Veeedu
Nam Oor
Nam Kadhai

is an initiative that celebrates the rich cultural heritage of our city. Through storytelling, exhibitions, workshops, and consultancy projects, we aim to create inclusive, accessible, and safe spaces for all.

15 YEARS OF NAM VEEDU, NAM OOR, NAM KADHAI

-Prasanna S

Architect, Designer, Cultural Heritage Curator

Looking back at the journey of 'Nam Veedu, Nam Oor, Nam Kadhai,' I am overwhelmed by a deep sense of nostalgia. What began as a small initiative, the Anna Nagar Social History Group, has now blossomed into a vibrant collective of artists, artisans, designers, and historians who are deeply passionate about preserving and promoting cultural heritage.

Our story began with an urge to rediscover the past of our own neighborhood, Anna Nagar. It was a simple yet profound idea—to document the social and cultural history of the place we called home. We started with oral histories, photographs, and archival materials, piecing together narratives that had been forgotten or overlooked. As we delved deeper, we realized that history was not just about grand monuments and famous personalities; it was in the everyday lives of people, in their traditions, their homes, their streets, and their interactions with the urban landscape.

The success of our first exhibition on Anna Nagar's social and cultural history was a turning point. The overwhelming response from the community reaffirmed the importance of what we were doing. People saw themselves in the narratives we presented; they connected with the past in a way that felt deeply personal. It was then that we knew—we had to expand our work beyond Anna Nagar.

With time, our scope widened. We ventured into other neighborhoods, mapping their cultural and social evolution through heritage walks,

wanted to evoke the emotions tied to these structures—the laughter echoing in old courtyards, the quiet resilience of markets that had stood for centuries, the sense of belonging that certain landmark carried for generations of residents.

One of the most rewarding aspects of this journey has been our collaborations. We have had the privilege of working alongside historians,

conservationists, urban planners, artists, and even local communities who have been custodians of heritage in their own ways. These collaborations have strengthened our as an organization, we have always been conscious

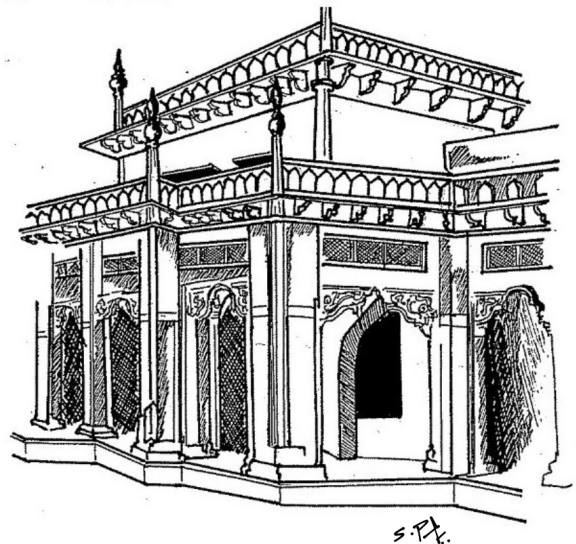
of the changing urban landscape and the impact of modernization on cultural heritage. We consider our work, in many ways, to be a form of resistance—a way to remind people of the intrinsic value of history, not just as nostalgia but as a guide for the future.

Through the years, we have also expanded our mediums of storytelling. From physical exhibitions to digital archives, from on-ground heritage walks to workshops and publications, we have constantly evolved. One of the most moving moments for me personally was seeing young students engage with our work—watching them light up when they made a connection between the past and the present. It reminded me of why we started in the first place.

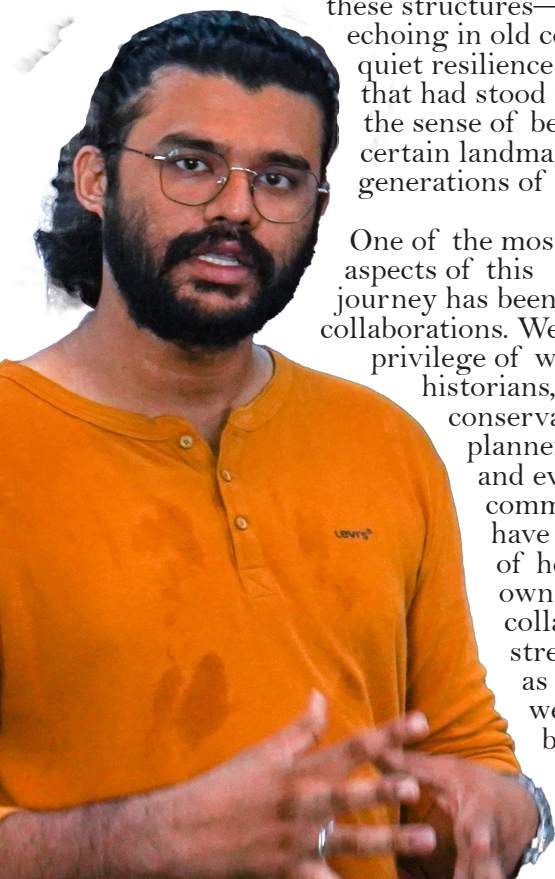
Reflecting on our journey, I am filled with immense gratitude. What started as a small passion project has grown into a movement that is making a tangible difference. The road ahead is long, and the challenges are many, but the love for what we do keeps us going.

History is not static; it is a living, breathing entity that evolves with us. And as long as there are stories to tell, 'Nam Veedu, Nam Oor, Nam Kadhai' will continue to be the bridge between the past and the present, ensuring that our cultural heritage remains a part of our collective consciousness.

“Nam Veedu, Nam Oor, Nam Kadhai’ began as a local history project and grew into a movement, weaving together stories, spaces, and communities to keep cultural heritage alive.”

Sketch by: Prasanna S

Nam Veedu Nam Ooru Nam Kadhai

- Rafiq

Capturing Madras

My Journey with 'Nam Veedu Nam Ooru Nam Kadhai' In the heart of Madras, every corner has a story waiting to be told. 'Nam Veedu Nam Ooru Nam Kadhai,' founded by Thirupura Sundari Sevel—fondly known as Sundari Akka—has played a pivotal role in preserving these stories and celebrating the spirit of the city. This article is about my personal journey with the community, which began as a simple photography hobby but soon became part of a larger mission to document Madras in all its richness.

A Chance Introduction

My involvement with this community started in 2014, when I was a university student and Sundari Ma'am was a professor on campus. A friend introduced me to her because I enjoyed taking photographs, and she envisioned documenting Anna Nagar—a vibrant neighborhood in Madras—through various mediums. Although photography was my contribution, I soon learned that others were also dedicating their time and talent through sketching, collecting old photographs, and helping restore archives. It wasn't just about me or my lens; I was a small part of a much bigger team, united by a shared passion for heritage.

The Vision and the Collective Effort

From the beginning, it was clear that 'Nam Veedu Nam Ooru Nam Kadhai' was more than just a project. It was a vision that Sundari Akka passionately pursued. While I was busy capturing images of Anna Nagar, she was coordinating with multiple contributors—artists, history enthusiasts, local residents—to piece together a vibrant tapestry of Madras. Some members collected old photos; others created sketches

that brought the past to life. The end goal was to preserve memories that might otherwise be lost to time.

First Exhibition in Anna Nagar

Our collective efforts came to fruition with the first exhibition in Anna Nagar. I still remember the excitement of seeing visitors walk in, eyes lighting up at old photographs and sketches of the neighborhood. My part was a set of images that documented the landmarks and everyday moments of local life. But it was the broader collection—sketches by fellow contributors, historical snippets gathered by dedicated researchers, and the old photographs curated by community members—that truly brought Anna Nagar's story to life.

The response from visitors was heartwarming. Many shared anecdotes of their own memories, connecting with the images and sketches in deeply personal ways. It was here that I realized how an old picture or a simple sketch can carry immense emotional weight. Through laughter, nostalgia, and reflection, the exhibition became a space for the community to engage with its heritage.

Uncovering More of Madras

As we continued our work, we ventured beyond Anna Nagar. Sundari Akka organized walks and visits to historically significant sites, always accompanied by a motley crew of enthusiasts—photographers like me, sketch artists, and locals curious to rediscover their hometown. One of the most memorable outings for me was our visit to the MLS Library. Despite not being much of a "library person," I found myself captivated by its storied shelves and historic charm. There, we discovered old books waiting to be restored—many in fragile condition. Volunteers from various

backgrounds teamed up to clean, organize, and carefully repair these volumes. Some people had experience in book restoration, others were simply eager to help, and I was there to capture these moments through my camera. Each snapshot felt like a window into the past, documenting not just the library's heritage but also the community spirit that brought everyone together.

Growth, Community, and Personal Reflection Being an introverted person, I initially stuck to my camera and stayed on the sidelines. However, participating in these community activities gradually drew me out of my shell. Meeting fellow contributors—many of them accomplished in fields far from my own—shifted my perspective on what it means to share and preserve cultural heritage. Their enthusiasm and generosity showed me that everyone has something valuable to offer, whether it's artistic talent, research skills, or a simple willingness to help.

Through this journey, I learned that Madras is much more than just a city; it's a living narrative shaped by countless individuals. The passion of people who documented old buildings, the curiosity of those who sketched iconic landmarks, and the collective excitement of visitors at each exhibit have all reinforced my sense of belonging. I might only be a small piece in a grand puzzle, but I'm proud that my photographs contribute to a tapestry that captures the heart and soul of this place.

Looking Forward

Even as we unveil one corner of Madras, there are countless areas waiting to be explored. 'Nam Veedu Nam Ooru Nam Kadhai' remains committed to telling the city's story from multiple angles—through community walks, archival projects, storytelling sessions, and more. While Sundari Akka continues to lead with her unwavering vision, each volunteer, contributor, or visitor enriches the mission in their own way.

For me, the journey continues as I keep photographing the lesser-known parts of Madras, eager to learn about its hidden gems. Each new encounter, each preserved memory, reaffirms the importance of our collective responsibility to celebrate and protect our heritage.

Conclusion

My journey with 'Nam Veedu Nam Ooru Nam Kadhai' began as a casual photography endeavor and evolved into a profound exploration of community, history, and identity. Though my lens was but one of many tools—joined by sketches, old photos, and collaborative restoration efforts—the experience shaped my appreciation for Madras and its past.

In a rapidly changing world, our stories, photographs, and sketches stand as witnesses to who we were and who we are becoming. I'm grateful to have had the opportunity to be a small part of this larger narrative, and I look forward to what lies ahead in our collective quest to preserve Madras's rich heritage.

“‘Nam Veedu Nam Ooru Nam Kadhai’ is more than a heritage initiative—it is a living narrative of Madras, woven through photographs, sketches, and stories. Through community-driven efforts, it preserves the city’s past while inspiring future generations to celebrate and protect its rich cultural tapestry.”

Photography : Aravind

Paartha Mudhal Naalae

From The First Day I Saw

-Gerardo Sanchez Lara

I arrived in Chennai in the early morning hours of August 5th, 2019. I could see very little of the city during the journey from the airport to what would be my home for the next five years. And just as I could see very little, I knew almost nothing about the fact that I would stay here for all these years.

From early on, my boss came to pick me up from my room to take me to the school where we worked. I appreciated the kindness, but I also felt that it delayed my curiosity to walk around the city a bit, even if it was just the

way to work.

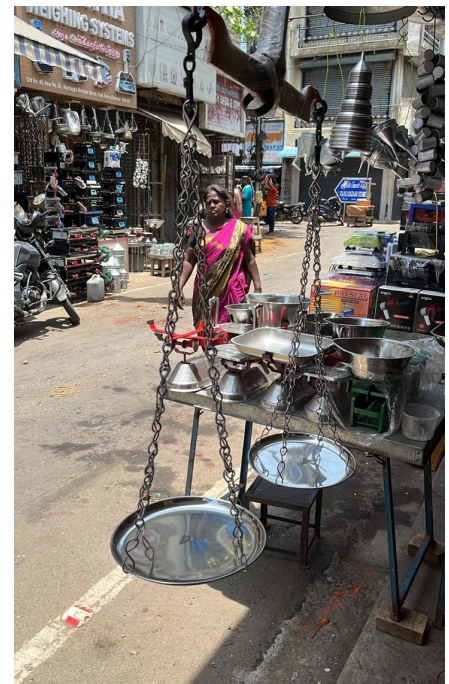
As it turned out, the short one-and-a-half-kilometer ride in an autorickshaw was a revelation (and the small and bold vehicle itself because we don't have this in my hometown). I'm not sure if my first surprise was the heat (which I had never experienced before this way) or the extremely busy traffic that, despite its intensity, flowed so well, inexplicably for me, or the endless cacophony of horns announcing every movement around, no matter how small it might be.

I'm not sure if I'm now ordering my sensations and the memories that trigger them in a logical way. Maybe my experience is more similar to that of a dream in which everything happened without order, and then, when trying to tell it, one involuntarily organizes the images, emotions, and thoughts. And despite the fact that throughout these years I have reacted in many different ways to this agitation on the streets, sometimes with surprise, others with fear, and others even with anger, it still seems admirable to me the high resistance and resilience of drivers, passengers, and pedestrians... the physical resistance to the extremely high temperatures, to the very long distances, and to the thousands of details that happen almost unexpectedly (or maybe just for me), those sudden appearances of a motorcycle or even a bus when I least expected it in the middle of traffic, and the boldness to react with admirable athletic reflexes!

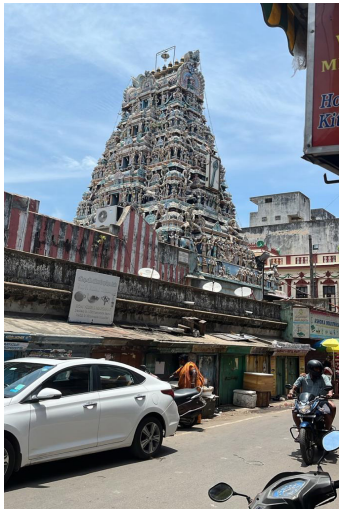
I'm sure it will cause some amusement what I tell you, but this agile traffic that seemed like a chaos to me, I have to admit now that it works and seems to work quite well, despite my "wise" observations and bitter criticisms.

Once, while traveling in a taxi an autorickshaw appeared out of nowhere (obviously out of nowhere for me) and stopped right in front of us, causing my driver to brake quickly. He reacted not only fast but also very peacefully, and I couldn't help but comment, "I don't know if what I will say it's a criticism of my own country or yours, but if this had happened in Mexico, it would be the cause of a huge fight between drivers and passengers at times with awful consequences."

No, evidently, it's not only the traffic and its frantic vitality what I have experienced in Chennai, but

Photography : Gerardo S Lara

beyond positive or negative criticism, it's undoubtedly a spectacle of energy and constant flow that still amazes me.

Many other surprises inhabit the city, which, like a skillful friend, has been showing me little by little. I have to confess that I'm a bit slow, I like to observe a lot, but this takes me time and energy. And Chennai demands a lot of energy, patience, and effort... and although it may seem I'm complaining about it, please do consider the opposite. I think somehow I'm more grateful because it keeps me awake and doesn't lull me into a comfort zone.

The thing is that the contrasts in India are enormous, and it takes time to appreciate them and even more time to get used to that sudden succession of situations and experiences. The contrasts of colors, smells, flavors, and images are rapid and unexpected.

For example, I've always been surprised by how the distance between almost deafening noise and the quietness of a neighborhood, like a gated community, can be just a few meters! This arrangement of many houses together, which close themselves off to the outside and enclose themselves in a small area of controlled peace, is something that again amazes me. I suddenly doubt whether my impressions will be clear to the local reader, but it's convenient not to forget that one looks from their personal experience and almost always with their entire history and identity on their shoulders.

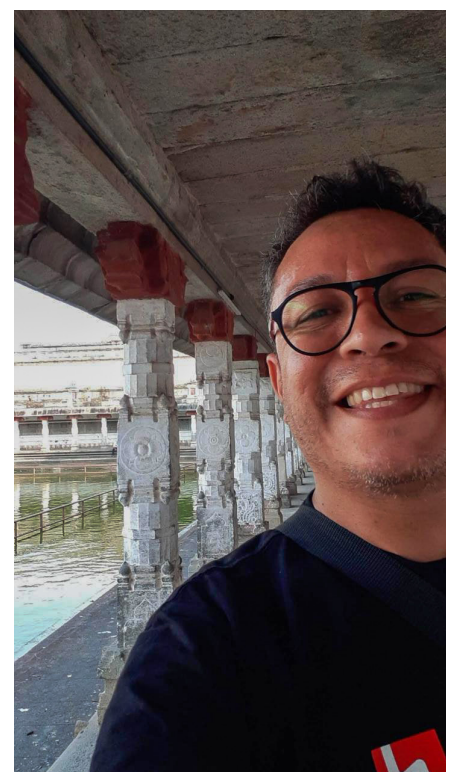
For me, the streets speak of the city, not necessarily the interior of the big buildings. That agitated life, where everything happens, where one almost finds anything, from delicious food, fruits, tea stalls to vivid drumming funeral processions **that leaves behind a beautiful trail of flowers**, everything with a profusion of sound, smells, and colors.

The streets of Chennai speak to me of energy, of resilience. A constant flow that, paraphrasing a Mexican writer advances, retreats, takes detours, but always arrives.

“The streets of Chennai speak to me of energy, of resilience—a constant flow that advances, retreats, takes detours, but always arrives.”

Photography : Henry

சுவத்தான்

ஏய் ராஜ்ஜி

வெளியே வா!

சத்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தாள் ராஜ்ஜி. என்ன இழுவ கூட்ட காத்திருக்கானுவோனு தெரியலயே என்று புலம்பியபடி தன் வீட்டின் மூங்கில் தட்டியை நகர்த்தினாள். வெளியே வாட்டசாட்டமான வெள்ளை வேட்டி கட்டிய நான்கைந்து பேர். அவர்கள் மேல் பாக்கெட் சாராய நெடி.

அய்யா!

சொல்லுங்க அய்யா!

வர வர உன் போக்கே சரியில்ல.

என்னங்க ஆச்சுய்யா? ஏன் அப்படி சொல்றீங்க?

பின்ன என்ன? புலிவலம் திருவிசாவுக்கு

வேசம் கட்டிகிட்டு ஆட போயிருக்க

நம்ம ஊரு பயலுவோ பாத்துபட்டு வந்து

சொன்னானுவோலேஞ் நம்முரு மானத்த

வாங்கனே இப்படி கோசா ஆட்டம் ஆடுவியா?

உங்க ஆத்தா இருந்திருந்தா உன்னை கண்டிச்சு

கால உடச்சு வளத்து இருப்பா? அவ போயி

சேந்துட்டா அதுலேருந்து உன் போக்கே சரியில்ல,

ஊருஊரா இப்படி கோசாட்டம் ஆடிகிட்டு சுத்துற

உன்ன கேக்க ஆளு இல்லனு உன்னால

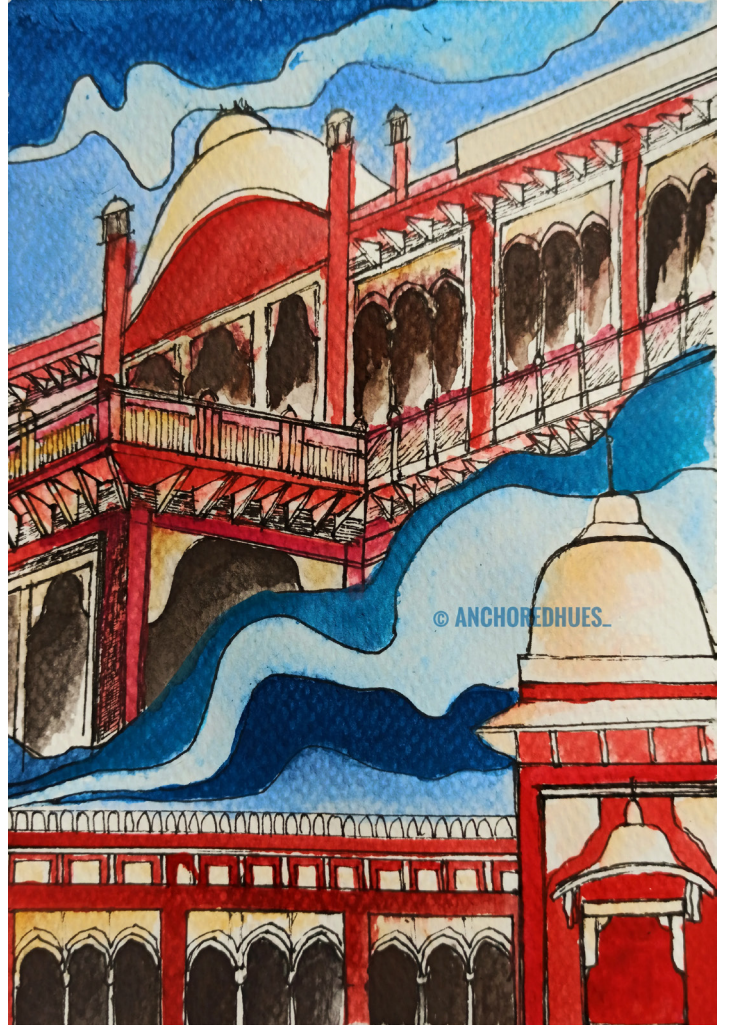
ஊருக்கு அவமானம்.

உனக்கு நெறைய தடவை பஞ்சாயத்தலயும்

சொல்லிபுட்டோம். நீ கேக்குற மாதிரி இல்ல.

அதனால் உன் வுட்ட கொளுத்த போறோம்.

எங்காயவது நீ ஓடிபடு. இங்கிருந்தா உன்ன

Sketch by : Srishti Prabakar

அசிங்கபடுத்திபுடுவோம். எங்கயாச்சும் கண்காணாம தூரமா போய் பொழச்சுக்க. இந்த ஊரு நீ வாழ லாயக்கு இல்ல.

எதுவுமே சொல்லாமல் ராஜ்ஜி பூமியை வெறித்து பார்த்து கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு தெரிந்து இவ்வளவு நேரம் இந்த ஊர் தெண்டச்சோறுகள் இங்க நின்று பேசிக்கொண்டு இருப்பதே பெரிது. ஏற்கனவே எச்சரிக்கை செய்தாயிற்று, அவளின் நடவடிக்கை பற்றி பஞ்சாயத்தில் முடிவு எடுத்தாயிற்று. இவள் அதை கணக்கில் கொள்ளாமல் அவள் இஷ்டபடி வெளியூர் சென்று வேசம் கட்டி திருவிழாக்களுக்கு ஆடுவாள். அந்த ஊர்க்காரர்கள் தருகிற சாப்பாட்டை சாப்பிட்டுவிட்டு வரும்போது ஒரு மரக்கா நெல் அல்லது ஒரு படி அரிசி வாங்கிக்கொண்டு யாருக்கும் தெரியாதவாறு கறுக்கலில் ஊர் வந்து சேர்வாள். பின்பு எதுவும் தெரியாத மாதிரி அந்த ஊரில் இருக்கிற ஊர்காரர்களின் கொல்லை வேளைகளைப் பார்ப்பாள், முன்தினம் வைத்த எதாவது ஒரு குழம்பும், பழைய சோறும்தான் ராஜ்ஜி செய்த வேலைக்கான கூலி. பெரும்பாலும் அந்த ஊரில், துக்க வீடோ, திருமண வீடோ அங்கு ராஜ்ஜி தேவை. சமையல் உதவி முதல் பந்தி பரிமாறுவது வரை ராஜ்ஜிதான். அத்தனை ஈடுபாட்டுடன் செய்வாள்.

ஊருக்கு பொறுத்தவரை சம்பளம் கேட்காத வேலையாள் ராஜ்ஜீ அவ்வளவு தான்.

அப்பா அம்மாவை சிறு வயதில் இழந்த அவளுக்கு ஒரே சொந்தம் தன் அம்மாவை பெத்த ஆத்தாதான். ஆத்தாவும் போன பிறகும் கூட இந்த ஊரைவிட்டு இவள் போகவேண்டுமென நினைக்கவில்லை. எப்போதாவது ஊரை விட்டுப் போகத் தோணும்போது, 'வேற எங்கயாவதுபோனா உள்ளூர் சித்திரை பெரியாச்சி கோவில் கப்பரை திருவிழா அப்போ நல்லதெங்கா கூத்து எப்படி பாக்குறது? அடுத்த நாளு போடுற கருவாட்டுகண்டம் குழம்பும், முருங்கக்கீரை பொரியலும், பிடி கொழுகட்டை ருசி வேற எந்த ஊருல கிடைக்கும்' என்பாள். ஆனால் இப்போது ஊரே விரட்டும்போது அதுவும் ஏகப்பட்ட தடவை விரட்டியபோது யோசித்துதானே ஆக வேண்டும். நான் போறானுங்க, எனக்கு மைக்கா நாளு வரைக்கும் டயம் கொடுங்க நான் போறேன். 'திடீருனு நான் எங்க போவேன்? எனக்கு என்ன மனுசனா மக்கயா இருக்காங்க?' என்று தலையில் அடித்து கொண்டு அழுதாள்.

ஆடி மானத்த வாங்குனது பத்தாதுனு நாடவம் போடுது பாரேன். இனிமே இந்த ஊர் எல்லையிலே உன்ன பாக்கக் கூடாது. இந்த ஊருக்குனு ஒரு பெருமை இருக்கு. அது உன்னால அசிங்கமாவுது என்று அதட்டி விட்டு அங்கிருந்து சென்றனர்.

'நல்லவேள இன்னைக்கு இவனுங்க குடிச்ச சாராயம் இப்படிபோல. அதிக தெம்ப கொடுக்கல. இல்லைனா இன்னைக்கு ராக்கூத்துதான் என் கதை' என்று வருத்ததிலும் மகிழ்ந்து கொண்டாள் ராஜ்ஜீ. விட்டுவிட்டுப்போக எதுவுமே இல்லை. சின்ன பனை ஓலை குடிசைவீடு தான். வீட்டு சுவர் இப்பொழுதோ அப்பொழுதோ என ஆடிக்கொண்டு இருக்கிறது. இதுதான் ராஜ்ஜீக்கு சொகுசு பங்களா! மூங்கில் தட்டியை சாத்தி வைத்துவிட்டு உள்ளே வந்து ஜிகினாவை கண்ணில் போட்டுக்கொண்டு பாட்டு பாடிக்கிட்டே ஆட ஆரம்பித்தாள் என்றால் அவள் குடிசை அவளுக்கு பேரரசர்கள் வேடிக்கை பார்க்கும் நாட்டிய தாபார்தான். அவளுடைய ஒரே பொழுதுபோக்கு, வாழ்தலின் ஆசை எல்லாம் இந்த ஆட்டமும் இந்த அலங்காரமும் தான்.

லுங்கியை ஒரு கையில் பிடித்து சொறுகிவிட்டு உட்கார்ந்தாள், பெருமூச்சு விட்டாள்.

'நான் என்ன தப்பு பண்ணினேன்? எங்க போறது? எப்படி இனிமே அலங்காரம் பண்ணி ஆடுறது? அக்கம் பக்கத்து ஊருக்கு போனாலும் இதே கதைதான் எல்லாம் ஒரு நாள் கூத்துதான். நம்மள வாழ விட மாட்டானுங்க. பேசாம காலையில் முத ரயிலுக்கு மெட்ராசுக்கு

போயிடலாம். ஆமா, அதான் சரி. மாங்குடி திருவிழாவில் ஆடப்போகும்போது பூமாரி அண்ணன் சொன்னாரே, மெட்ராசுல நிறைய இப்படி எல்லாம் நிகழ்ச்சிக்கு போகலாம். அந்த ஊருல ஆடல் பாடல் நிகழ்ச்சிக்கு எல்லாம் முக்கியத்துவம் கொடுப்பாங்க, யாரும் தப்பா பாக்க மாட்டங்கனு அவரு சொல்லும் போதே அவருகூட போயிருக்கனும். தப்பு பண்ணிடேன் ஆனா அவர் எங்க இருப்பாரு? அட்ரஸ் எதுவும் இல்லயே! இருந்தாலும் என்ன? அங்கபோய் இறங்கி எங்க திருவிசா நடக்குதுனு கேட்டா யாரவது சொல்ல போறாங்க. அங்க கண்டிப்பா பூமாரி அண்ண இருப்பாரு. அவருகூட சேந்திட வேண்டியது தான். பூமாரி அண்ணன் தாவணிய கட்டிகிட்டு மத்தாப்பு சுந்தரி ஒருத்தி பாடலுக்கு சுத்தி சுத்தி சுழன்று ஆடறத பாத்துகிட்டே இருக்கலாம். அப்பறம் நானும் தினமும் அலங்காரமும் ஆட்டமும் தான்' என்று நினைத்துக்கொண்டே ஒரு சவுத்தாள் பையை எடுத்து அவளுடைய அலங்கார பொருள் தொங்கட்டான், ஜிகினா, வளவி, நெத்திசூட்டி, சவரிமுடி, ரோசு பவுடர், வாடாமல்லி நிற உதட்டு சாயம் என எல்லாவற்றையும் சரி பார்த்து தைரியம் வந்தவளாய் அதோடு சேர்த்து வைத்த சில்லறைகளை எடுத்து கொண்டு ரயிலுக்கு கிளம்பினாள். அது தான் அவள் சொத்து. யாரும் திருடிவிடக் கூடாது என்று இருக்கமாக சவுத்தாள் பையைக் கட்டிக்கொண்டு ரயில் நிலையத்தில் காத்திருந்தாள். காத்திருப்பு, கூட்ட நெரிசல், ஊர் நியாபகம், கக்கூஸ் அருகில் தூக்கம், படிகட்டு பயணம் என்ற பயணக்குறிப்புகளுடன் சென்னை எழும்பூர் ரயில் நிலையம் வரவேற்றது ராஜ்ஜியை.

கூட்டத்தில் இறங்கி நடந்தாள். இல்லை, அந்த ரயில் நிலையத்தே அளந்தாள். அப்படி ஒரு நளின நடை. பரபரப்பான சென்னை அதன் வழியில் இயங்கிக் கொண்டு இருந்தது. யாரும் ராஜ்ஜியை கண்டு கொள்ளவில்லை. அது அவளை இன்னும் உற்சாகப்படுத்தியது. எந்த வழி செல்லவது என்று தெரியாமல் இரண்டு முறை அந்த பக்கமும் இந்த பக்கமும் கைலியை பாவடை மாதிரி பிடித்துக்கொண்டு எல்லாம் தெரிந்தமாதிரி நடந்து கொண்டிருந்தவளுக்கு அப்போதுதான் பயமே தொற்றியது.

'இந்த ஊருல நம்ம பொழைக்க முடியுமா? சாப்பாட்டுக்கு என்ன பண்ண போறோம்?' என்று பயந்து கொண்டே இருக்கும்போது ஒரு குரல், யாருப்பா நீ? அங்கியும் இங்கியும் லாத்திகிணு இருக்க? என்னா அட்ரஸ் தெரியலையா?

குரல் வந்த திசையைப் பார்த்தால் ஒரு அக்கா

பூக்கட்டிகொண்டிருந்தாள். ராஜியைப் பார்த்து அவள்தான் கேட்டாள். ஆச்சி, நல்லவேளை கேட்டீங்க. இல்லனா நான் அழுதுருப்பேன். இப்போ போன ரயில்லதான் எங்குலேருந்து வந்து இறங்கினேன்.

என்னாத்துக்கு வந்த?

அப்போதுதான் ராஜியை பூக்கடை அக்கா ஏற இறங்க பார்த்தாள்.

எங்க ஊர்ல நான் ஆடறது எங்க ஊர்காரவங்களுக்கு புடிக்கல. அதான் கிளம்பி வந்துட்டேன். இங்க எங்க திருவிசாக்கு ஆடல் பாடல் நடக்கமுனு சொல்லுங்க. நான் போய் சேந்துகிறேன் அவங்க கூட.

முதல்ல குந்தும்மா.

உன்னைய பாத்தா பாவமா இருக்கு. உன்ன மாதிரி ஆளுங்களை நான் பாத்துகிட்டுதான் இருக்கேன். அவங்க கதையும் உன்ன மாதிரிதான் பெத்தவங்க துரத்தி விட்டுறாங்க.

‘மா’ போட்டு அந்த அக்கா அழைத்தது ராஜீக்கு பிடித்து போனது. முதல் தடவை யாரோ தன்னைப் புரிந்துகொண்டதுபோல ஒரு நிம்மதி. தோ தெரியுது பாரு. ஒரு நாஷ்டா கடை. அங்க டிபன் நல்லா இருக்கும். அங்க போய் நாஷ்டா பண்ணிகினு அப்படியே நேரா போனினா ஒரு ப்ரிஜ் வரும். அங்க அங்காளம்மன் கோவிலாண்ட நீ கேட்ட மாதிரி ஆளுங்க இருப்பாங்க. போய்ப் பாரு. ஆனா அவங்க டான்ஸ் ஆட போவங்களுனு எனக்கு தெரியாது.

சாப்பிடுற அளவு என்கிட்ட காசு இல்ல அக்கா! அய்ய! டயாவது குடி. நான் இங்க இருந்து சொல்றேன். மாஸ்டர் ஒரு டீ! என்று கத்தினாள் பூக்கடைகார அக்கா. ஏதோ ஒன்று தொண்டையை அடைத்தது. ராஜிக்கு கண்களில் மெல்லிய நீர்படலம் டயை குடித்துவிட்டு ராஜீ கிளம்ப தயாராகும் போது அங்க உனக்கு பிடிக்கலனா வந்துரு.

பூக்க கட்ட தெரியுமா?

கை கட்டா? கால் கட்டா? பல் கட்டா எல்லா தினுசலயும் பூ கட்டுவேன். என்று வாழ்வில் முதல் முறை மனதார சிரித்துவிட்டு கொண்டு வந்த சவுத்தாள் பையை ஒரு முறை அதில் உள்ள அலங்கார பொருட்களை பார்த்துவிட்டு ஆத்ம திருப்தியுடன் அங்கிருந்து கிளம்பினாள் ராஜீ. பூக்கடை அக்கா சொன்ன பாதையில் நடந்தாள்.

ராஜீக்களை வாழ வைத்த மெட்ராசு புதிதாக ஒருவளை இணைத்து கொண்டது

நேஹா

Photo Provided By : Author

மதராசம் மீனவச் சிறுமியும்

ஜார்ஜ் கோட்டை
பார்க்க வேண்டுமென்று
அம்மாவிடம் அடம்பிடித்தேன்
“துறைமுகமும் பாக்கணும் அக்கா”
மெல்லிய குரலில்
என் சின்னத்தம்பி

பாரிமுனைச்
சந்தையில் வாங்கிய
பாவாடைச் சட்டையைப்
போட்டுக் கொண்டு
நான் அவர்களோடு
புறப்பட்டேன்

குல்லா தொப்பியுடன்
வந்த வெள்ளைக்காரத் துரையும்
அவரது படைகளும்
எங்களை பயமுறுத்தின
தம்பி ஒளிந்துகொண்டான்
எனக்குப் பின்னே

கோட்டையின் கற்கள்
எங்கிருந்து வந்ததோ ?
அத்தனை பலம்
அத்தனை பிரம்மாண்டம்

கோட்டைத் துறைமுகத்தின்
கடல் காற்று
அந்தக் கப்பல்களைத் தான்
விழுங்கி விடுமோ ?

கப்பல் மீது
ஏறிப் பார்த்தால்
தெரிகிறது எங்கள்
காளிகாம்பாள் திருக்கோயிலின்
நெடும் கோபுரம்

அவளது தரிசனம் கிடைக்க
எங்களை அழைத்து சென்றார்
ஒரு கை ரிக்ஷா தாத்தா

மெரினாவின்
கடல் மண்ணில்
நண்டுகளைப் பிடித்துப்
பிடித்து கடலுக்குள்
அனுப்பி விட்டேன்
நண்டுகளாவது
சுதந்திரமாய் இருக்கட்டுமென்று

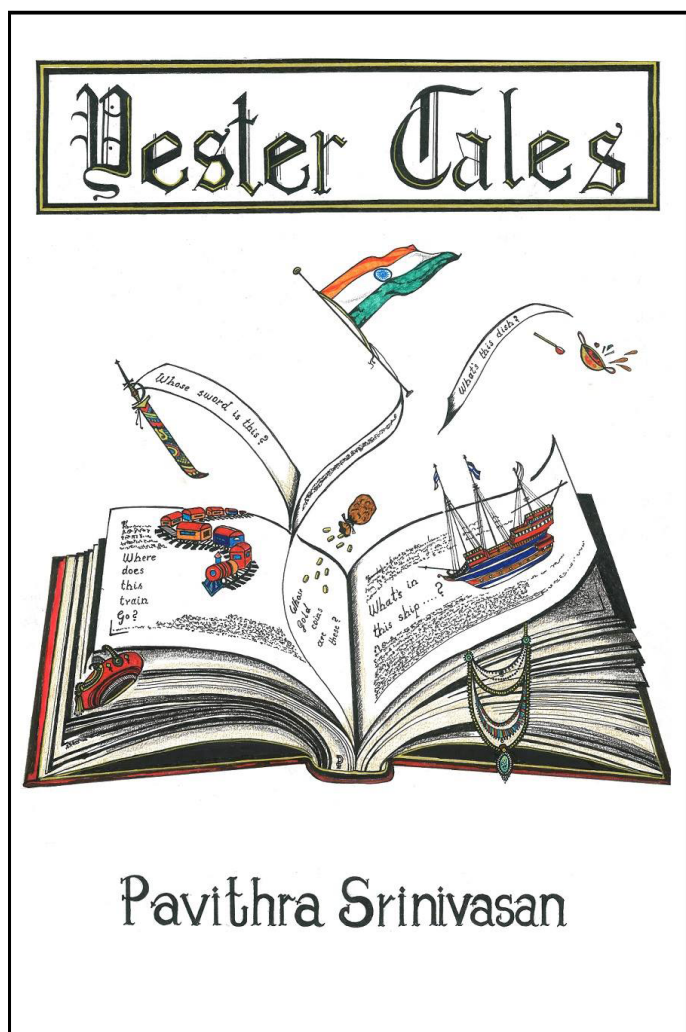
“வீட்டுக்குப் போகலாம்
எந்திரிங்க”
கடலிலிருந்து
அப்பா நாளை வந்துவிடுவார்
என்றாள் அம்மா

நாளை மறுநாள்
எங்களுக்குச் சுதந்திரமாம்
அப்பா சொன்னார்
எங்கள் மதராசப்பட்டினத்தின்
சுதந்திரமாம்
அப்பா சொன்னார் !

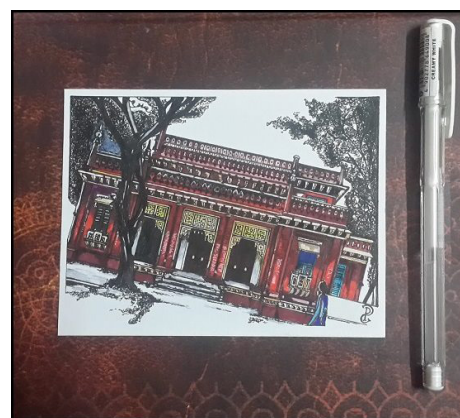
-பிரியங்கா

Madras, Inspired

by Late Pavithra Srinivasan

run by neighbours; the street, full of newly emerging houses with fresh foundations in the clayey soil, which afforded an amazing site for hide-and-seek ... even the prickly karuvula bushes made me feel at home. When I dream, my subconscious brain pulls up images of those carefree days when holidays meant long walks, cycle-rides through the grounds of IIT (with the odd-deer sighting) and picnic lunches on the terrace. My family's migration from a simple neighbourhood to a far more complicated city took nearly twenty years – both literally and figuratively. Our fortunes shifted once again and this time, flung us from Pallikaranai to Nungambakkam ... and my journey of exploration finally began.

When?

I was in my mid-twenties when I began to understand the magnitude of Madras's history and awe-inspiring heritage. Yes, it took me that long. Partly, it was because I arrived in Chennai only when I was nine. This itself was due to a cataclysmic change in the family: my father had been diagnosed with a brain tumour, and treatment required that we stay in Madras for extended periods. This meant that my early associations with this city were not exactly congenial. The very idea of Chennai filled with me nervousness, tension and a nameless fear; my memories of Chennai involved hospital visits and mournful relatives, rather than parks and beaches. Slowly, though, that changed. I grew acclimatized with my

environs. This was Velachery in the late eighties and early nineties ... and let me tell you, a more God-forsaken place in those times you could never have found. Velachery was the boondocks; tales of bandits ambushing unwary travelers abounded and our relatives were fearful of visiting us "all the way in some other country," as they jokingly referred to our locality. Buses were few and far; the walk from the bus-stand to our home was almost 2 kilometres (a distance I traversed every day), and auto-rickshaw drivers flatly refused to ferry us because "adhu enga irukko?" ("Who knows where it is?") But to me, slowly getting used to this most unlikely suburb, life was acquiring a steady rhythm. I found comfort in the stiff, warm winds of May afternoons, the cricket matches and local competitions

How?

It began quite slowly, I remember – almost without my knowledge. Sometime in the early 2000s, Madras, as a city began to be celebrated. August 22, declared as Madras Day, began to gain traction as a cultural event; lectures, heritage walks and events sprouted, here and there – organized by true lovers of the city, often without fanfare or much advertisement. And I owe a good deal of my knowledge of these delightful little gems to the Madras Book Club. As a member,

I could not only go to fun-filled meetings about books, but also glean wonderful nuggets of a city I'd been living in for years ... but knew almost nothing about. And one of the first things I did, once I began to attend these events, was to make sure others knew about it – by blogging and writing about them extensively. One of the first I covered, with much enthusiasm, was one of Mr A R Venkatachalapathy's first (and later much celebrated) lectures on "Gujili Ilakkiyam," Chennai's famous street literature. One

became many and before I knew it, I was attending every event I could, from coin exhibitions, Chennai heritage walks, sampling Madras cuisine and watching street plays near Valluvar Kottam. And then, I discovered North Madras. Until then, my explorations, conducted in solitary fashion, had mostly revolved around Central and Southern Chennai, out of necessity. I stuck to safe routes and even safer surroundings even as I tried to understand the city in which I lived. One evening, though, took me to a school in Royapuram.

The sky was overcast. The streets were narrow, houses and shops jostling for attention. Telephone lines fought with electricity lines for supremacy, while some buildings seemed to stand tall only by sheer obstinacy. Loud, vibrant voices filled my ears as I navigated narrow alley-ways to my destination. There awaited one of Chennai's renowned chroniclers: Randor Guy – to take me and a handful of others on a journey through two of Madras's bloodiest murders: the Lakshmikanthan Murder, and the Aalavandhan Murder. It was one of the most thrilling evenings I'd ever spent.

As Mr Guy led us through the complicated cases, establishing background, pointing clues and setting the stage, nature was taking care of the ambience as well: outside. When Mr Guy described Lakshmikanthan travelling through gloomy streets, the atmosphere outside darkened; as he mentioned the attackers approach, lightning flashed and the lights went out; when Lakshmikanthan was stabbed ... our ears were deafened with a crash of thunder. It was in that instant that I fell in love with Madras. And I decided to explore my city in earnest.

Why?

Now that I knew that Madras was built on stories – and not macabre murders but others as well, my hunger grew. I was no longer satisfied with looking through glass and from outside buildings; I wanted to pierce the armour, so to speak. I needed to know more about Madras than what the books said, or lectures demonstrated. Beyond halls, rooms and theatres. And I found the city I sought in the bustling streets of George Town. In the alleys skirting the Armenian Church and edging Popham's Broadway. In the narrow lanes of Chintadripet. In the airy halls of the Madras Literary Society. On the banks of the Cooum. Atop the Broken Bridge in Adyar. Inside the tiny rooms of the Srinivasa Ramanujan Museum. Amongst the divinely beautiful corridors of that architectural wonderland, the Chennai High Court. In the hoary, century-old railway station of Royapuram (which is said to be haunted, and I'm pretty sure I saw the ghost of some long-dead station master there) and so many more. Hey, I'm still not done. And then, there came a point when, as awesome it was to explore, read, watch and listen ... I wanted to do more. Why not share my joy with others? Why not tell them how I see this marvelous city? Why not show them my interpretation of it? And what better way than to write, draw and otherwise record these stories and experiences?

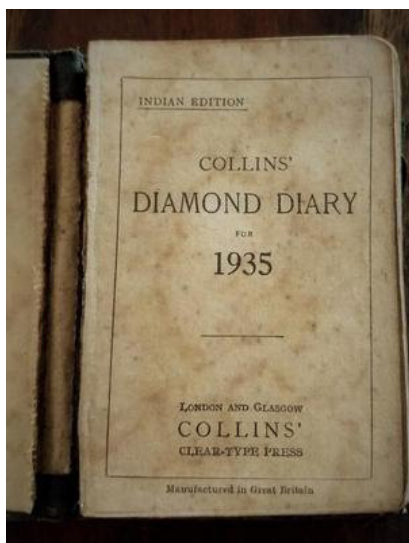
I began writing stories for children when I was 13, and published when I was 22 and my interest in history (especially Chozha history) pushed me towards writing historical fiction. When I started my column of historical stories for children in The Hindu's Young World, the way was paved for stories on Madras. I wrote about the birth of the city. Its French connection and how, but for an accident of history, we might all be speaking French. Clive's escape from the city. Srinivasa Ramanujan's sojourn here and others. Soon writing led to art ... and I began to record Madras's heritage sights – through miniatures. Sometime in 2014, I began to draw the beautiful historical structures of Chennai, both prominent and otherwise, on palm-sized (and sometimes smaller) paper, measuring roughly 2.5" X 4.5". I loved, absolutely loved the process in which something I saw, in front of my eyes, could transform into miniature art. From random attempts, it soon grew to an obsession to record as much of Madras as I could, the results of which you see here. Some landmarks, like the Senate House and Victoria Memorial Hall still exist. Some, like the house Nethaji Subash Chandra Bose stayed in, in Thiruvallikkeni, have been demolished. But all shall live on in words, and art.

After all, this is history alive and well, isn't it?

-The Late Pavithra Srinivasan akka wrote this article for Nam Veedu Nam Oor Nam Kadhai as part of the Madras Inspired series in 2021.

The Tale of a Miniscule Exhibition...

–Sivagamasundari T

Photography : Sivagamasundari

“Even after all these years, my exhibitions are always Miniscule.”

Once a clueless architect who wanted to pursue a career in Architectural Conservation, I ended up learning how to conserve materials through a friend's suggestion. My accidental discovery of my Grandfather's Trunk Box gave us this creative idea of curating an exhibition under the title 'Household Heritage' on World Heritage Day.

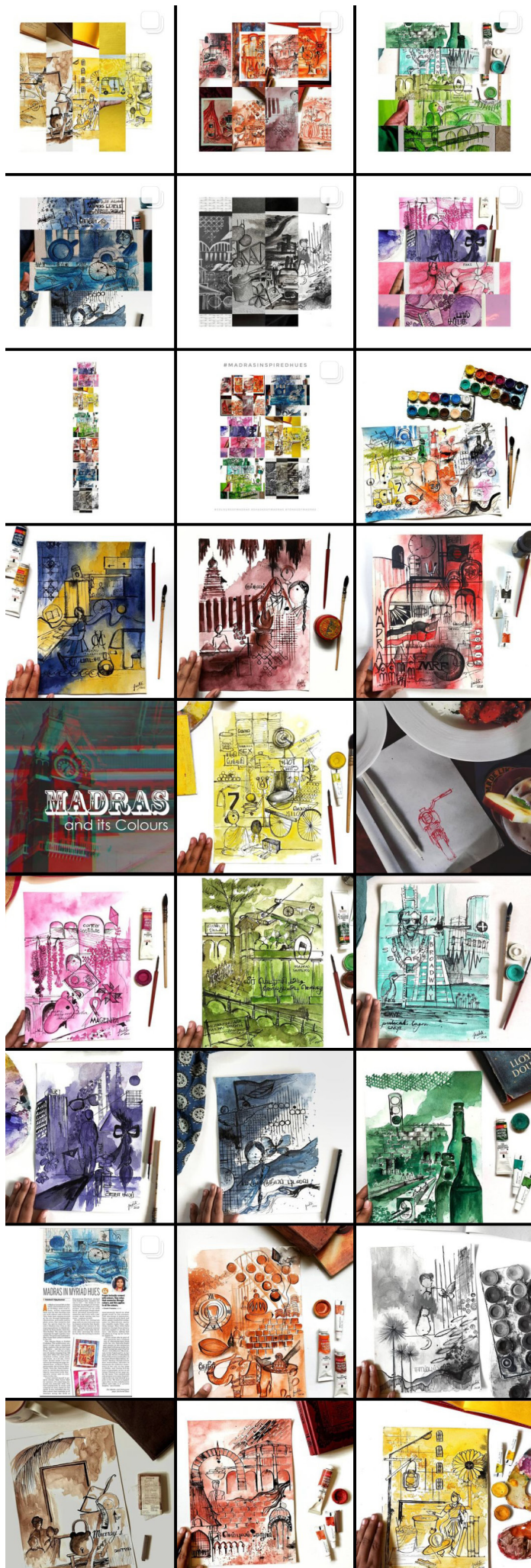
I picked few things from my modest collection and made my journey to Chennai from Karaikkudi without even knowing the definition of curation. I had my grandfather's diary, some vintage advertisements and few old coins from Colonial Era for display. Thirupurasundari bought few from her collections too. Looking back, I was too confident. It all crumbled the moment I learnt S Muthiah would be there. I had all kind of thoughts running in my head. What if he criticises the collection? What if what we have isn't enough? But our shared history of Ceylon (Sri Lanka) broke the ice.

When I mentioned my Grandfather (He lived in Ceylon for a good part of his life), Muthiah sir asked me Thottam ah Vatti Kadai ah? Only people whose family members migrated to Ceylon, Burma or Malaysia during the Colonial Era would understand the weight of his words. Those exact words shaped my outlook on the exhibitions I curated in the future.

When we asked to give us his feedback, he said he will write about it. True to his words, he wrote about our exhibition on Madras Miscellany. He coined the term 'Miniscule Exhibition'. Even after all these years, my exhibitions are always Miniscule...

Photo Provided By : Author

COLOURS OF MADRAS

Srishti Prabakar Nadathur

Madras Inspired Hues:

Understanding the tangibles through intangibles

Srishti Prabakar Nadathur and Thirupurasundari Sevvel

Living heritage in Madras is simply the various practices, representations, expressions, knowledge, and skills that communities in the city pass down from generation to generation. To me, it is also the memories and stories that have been passed on and are still cherished. It is dynamic, continuously evolving, and reflects the city's history, diversity, and the interplay between tradition and modernity. As someone who has been acquainted with different Indian cities, I realised that the perceived identity of Chennai is still around built architecture heritage or the cliché of temples, idli, mallipoo, filter coffee, etc. This is the 'madras' image that Bollywood portrays and our city is so much more beyond this. We have such a rich cultural history to celebrate. From cinema to prominent figures doing groundbreaking work in medicine and even more recently rainwater harvesting, to the people that make Chennai and the Chennai that is nurturing 'Vantharai vazhavaikkum' There are many aspects to this work and this exhibition showcases the very first set of pieces that uses colours as a means of mapping the city. What makes it even more special is that none of these artworks were planned out in advance, but rather are a documentation of discussions on colours and the city with an audience of heritage (or Madras) enthusiasts. The overarching theme of the paintings is to question what colours evoke what memories of Madrasapattinam and where can we find them. From the direct and literal MS Blue, CSK Yellow and Vettilai Green to the more ephemeral Aadi manjal, brick red and karunilam - we discuss the people and the hands that make the city, personal memories and objects of Chennai's heritage.

Colours establish instantaneous connections with memories and thoughts among people.

Madras and its Hues: Exploring the City's Heritage Through Colours

Chennai's heritage extends beyond its built structures and traditional stereotypes. This ongoing series uses colours as a storytelling tool, mapping the city's identity through personal memories, cultural symbols, and shared histories.

They can be a good way to understand the What, the Where of the city. Some colours are context-specific and can be found only in a specific place. Some of these help build a cultural identity or connect with the people while some other instances talk of stories where the colour is crucial in understanding the story of the place, both its tangible and intangible aspects. The stories that we grow up with get lost in the seriousness that surrounds the idea of heritage as we grow up. Madras and its Hues: Exploring the City's Heritage Through Colours Chennai's heritage extends beyond its built structures and traditional stereotypes. This exhibition uses colours as a storytelling tool, mapping the city's identity through personal memories, cultural symbols, and shared histories. The idea works towards bridging this gap between children and young adults, by trying to use colours as a medium or tool to kindle the inner child/nostalgia and connect with the richness of heritage, beyond what is visible or considered serious.

Madras Inspired Hues uses tangible colours and intangible emotions to map the heritage of the city bringing attention to various peculiarities, and instances and build a knowledge base for everyone interested in a neutral perspective of the namma Madras. It is an opportunity to create an interest and awareness regarding the lesser-known heritage in our respective neighbourhoods by using colours as a medium of expressing stories about the place. This might establish a deeper connection in people irrespective of age by nature of the curiosity and excitement both in reading a city's region through a set of colours, essence of a city.

1. CSK Yellow

Yellow is auspicious, or so we're told. From the tiny smidgeon invitations and new clothes to the manja-pai or yellow cloth bags the people of Madras carry around, from the autos we see on our streets to the unanimously echoing colour of our Chepauk den - we start with CSK Yellow. This vibrant yellow

is seen in the sea of jerseys at Chepauk Stadium, the lively crowds cheering on their team, and the fluttering flags that dominate the skyline on match days. It also symbolises the spirit of resilience and triumph, capturing the pride of a city that celebrates its victories with unmatched enthusiasm. CSK Yellow is more than just a colour—it's the heartbeat of a city united by its love for the game. Fun fact, for a decently long time, I didn't know what the saamandhi flowers were called colloquially in Kannada, English or Hindi. Is yellow associated with the Tamil people as a whole, or is it just Chennai Super Kings? A mangalakaramaana start.

Colours as a lens to understand Madras:

Every colour has a story—whether it's CSK Yellow reflecting the city's cricket fever, IndiaPost Red symbolizing timeless communication, or Olive Green representing Chennai's natural heritage and resilience.

2. India Post Red

Did you know that the specific enamel colour that the postboxes of India are painted in is patented? In the question of 'Which came first, the fruit or the colour?', this piece discusses all things postbox Red. We stray into the deep red or arakku sarees and their shimmer, the beauty of well-set temple jewellery shopping and the nostalgic Madras trams. IndiaPost Red embodies the timeless connection of Chennai with communication and service. This deep, vibrant red is seen in the iconic post boxes dotting the city, the letters that travel across distances, and the traditional uniforms of postal workers who are a lifeline for many.

3. Olive Green

Have you seen the Olive Ridley turtles? Olive Green embodies the essence of Chennai's natural heritage and the quiet resilience of its people. It reflects the mature banana leaves at the city's mess establishments, carefully washed and laid out before each meal, and the creeping greenery of Kalakshetra's tranquil pond. This shade can also be found in the dense foliage of IIT and Kalakshetra campuses, the lush parks of Shenoy Nagar, and the deep green hues of old Housing Board constructions. Olive Green is a colour deeply rooted in the city's identity, from the neem trees at Naatu Marundhu shops to the spreading hyacinth along ECR beaches and the historic dome of the 1000 Lights Mosque.

4. MS Blue

MS Blue represents the confluence of culture, tradition, and modernity in Chennai. This hue, found in the water pots of Aminjikarai and the fading ink of cherished Madras Musings, symbolises both the vibrant past and the enduring spirit of the city. It evokes the blue of MS Subbulakshmi's silk sarees, the pigmented glass of Madras's Art Deco structures, and the timeless ceramic tiles of Chettiar

houses. A colour first brought to Madras through trade, MS Blue connects the old with the new, the traditional with the contemporary.

5. Dark Grey

Dark Grey is the industrial heartbeat of Chennai, echoing through the clanging metal of Pudupet's paathram kadais (utensil shops) and the Kollywood scenes shot at Binny Mills. It is the hue of monsoon clouds gathering over the city, bringing with them the promise of rain and the scent of Ammamma's eeya chombu rasam. This colour also reflects the gritty resilience of the city's industrial past, from the heavy machinery of ICF to the iron-grey structures that have weathered the test of time.

6. Mittai Pink

mittai Pink is a burst of sweetness and nostalgia, colouring Chennai's streets with vibrancy and life. It recalls the cool sweetness of rose milk, the bright hue of paneer roja flowers, and the iconic pink buildings along Marina Beach Road. This shade is also seen in the Nehru rose pinned to lapels, the fluffy pink cotton candy sold at fairs, and the pink police patrol vehicles—a symbol of safety and security in the city. mittai Pink brings to mind the long line of kodams waiting to fill with water and the playful spirit of the girl from Sillu Karupatti.

7. Kili or Leaf Green

This is parrot green, the colour seen in PTC buses that zip through the city, the bright vetrilai leaves and chilli garlands that adorn bajji stalls at the beach, and the grassy fields of the stadiums. This hue also represents the verdant parrot that flutters across the city's skies and takes you to the colour of the government hospital building right opposite Central Station, an emblem of Chennai's care and community.

8. White

White stands as a symbol of purity, neutrality, and historical significance in Chennai. It recalls the colonial architecture of government buildings, the pristine churches from the city's past, and the sweeping expanse of Napier Bridge. This hue is also present in the froth of the waves crashing along Chennai's coast, the delicate jasmine flowers sold on every street corner, and the timeless plastic cane-woven furniture that adorns many homes. White, while stoic and unassuming, carries with it the stories of a city steeped in history and heritage.

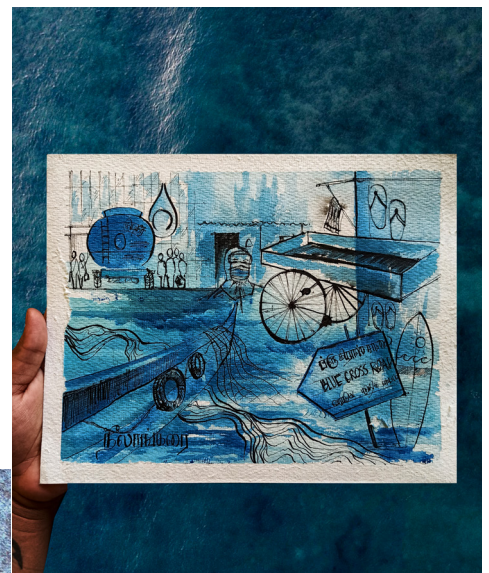
9. Rust

Rust tells the tale of time and endurance in Chennai's landscape. It's the colour of the weathered gates along Buckingham Canal, speaking of historical use and

disuse, and the salt-sprayed anchors and ships that have stood the test of time. Rust also connects to the sculptures made of scrap at the railway museum, symbolising the city's industrial heritage, and the remnants of Emden's Germany and Madras connection, where the rusted elements serve as silent witnesses to the past.

10. Aavin Blue

Aavin Blue captures the essence of daily life in Chennai, from the morning ritual of Aavin milk deliveries to the vibrant hues of fishing nets drying at Kasimedu Harbour. This colour mirrors the sea's serene reflection of the sky, the trusted blue street boards guiding every traveller, and the cool comfort of a road-corner cobbler shop's shade. Aavin Blue is also tied to the community of surfers riding the waves along Chennai's beaches, a symbol of the city's ever-evolving identity.

A Dynamic and Evolving Heritage
Heritage in Madras isn't static; it grows with the people and their lived experiences. This exhibition bridges generations by using colours to evoke nostalgia and spark new conversations about identity.

11. Violet

Violet, subtle yet striking, evokes the quiet moments of reflection in Chennai. It's found in the shadows of periwinkle flowers, the soft glow of December poo, and the retro vibes of vintage sunglasses. Violet also ties back to the woven palm fans that beat the summer heat, the playful polka dots, and the violet hues in the LIC building during a mauve summer dusk. In the quiet hours of the evening, violet silhouettes dance across the city, capturing the essence of a Chennai evening.

12. Rasna Orange

Rasna Orange is the exuberant, youthful energy of Chennai's summers. It's the colour of Glucon-D ads that kept us cool, the fiery hue of freshly ground sambar powder from the mills, and the vibrant orange mittai (candy) that brightens every beach day. This shade also recalls the Bajji plates piled high at Marina Beach and the bright drishti bommais that ward off the evil eye. Rasna Orange is the colour of childhood memories and the sizzling summer heat, bottled up in a glass of refreshing Rasna

13. Black

Black in Chennai is a colour of bold statements and deep cultural roots. It represents the powerful political movements led by figures like Periyar, the sturdy Padmini cars navigating narrow streets, and the cassette tapes that hold the city's musical history. Black is also seen in the tangled cable wires of Sowcarpet, the solemn silhouettes of typist classes, and the vintage cameras found in Moore Market's hidden corners. It's a colour that embodies the spirit of rebellion, education, and the enduring legacy of the city.

14. Marina manal

Marina Manal is the soft, earthy hue of Chennai's beloved Marina Beach. It's the colour of the sandcastles built by children, the khaki-clad police overseeing the bustling beach, and the sundal sellers carrying the flavours of the sea in their baskets. Marina Manal also brings to mind the straw mats spread out for a day at the beach, and the warm hues of murukku and other savoury snacks. This colour is as much a part of Chennai as the waves that lap at the shore, grounding the city in its coastal identity.

15. Pavazham

Pavazham (Coral) is the hue of poetic beauty and ancient stories in Chennai. This colour is reminiscent of the rich coral beads sold in Mannady's Coral Merchant Street and the revered verses of Tamil literature that praise the coral-like beauty of the divine. Pavazham also connects to the historic architectural splendours found in the city, where coral hues accent the stonework, and to the cultural depth of the city's literary heritage. It's a colour that resonates with the lyrical and the eternal.

16. Mustard manjal

Mustard manjal is the golden warmth of Chennai's evenings, capturing the essence of the golden hour. This colour is synonymous with the bright turmeric powder used in everyday rituals, the vibrant yellow of temple flowers, and the golden light that bathes the city at dusk. Mustard manjal also recalls the warmth of wedding invitations, the auspicious yellow sarees worn by grandmothers, and the lemons hung at Amman Koils to ward off evil. It's a colour steeped in tradition, bringing a glow of prosperity and protection to the city.

17. Brick Red

Brick Red is the earthy foundation of Chennai's architectural heritage. It's the colour of the old brick buildings that have stood for decades, weathered by time but still resilient. This hue recalls the smell of petrichor after rain on freshly laid bricks and the hands that have laboured to construct the city's iconic landmarks. Brick Red also brings to mind the red dust of the Buckingham Canal, where bricks were once transported, and the enduring legacy of the workers who built the Madras we see today.

Engaging the Community in Heritage:

The artworks were not pre-planned but emerged from discussions with heritage enthusiasts, making the exhibition an evolving dialogue rather than a fixed narrative.

18. Sepia Brown

Sepia Brown is the nostalgic tint of Chennai's past, captured in the sepia-toned photographs that tell the city's story. It's the warm glow of antique marapachi dolls, the polished wood of furniture sold at Murray's Auction House, and the dried coconut leaves that once roofed the city's homes. Sepia Brown also evokes the rich patina of time, seen in the worn surfaces of classic furniture and the old thatch that still shelters some of the city's oldest residents. It's a colour that speaks of history, memory, and the passage of time.

19. Indigo

Indigo is the deep, inky colour of Chennai's rich textile and printing heritage. It's the shade of Ambedkar's revered suit, the bold lettering on Madras's iconic signboards, and the indigo dye once used in Binny Mill textiles. This colour also evokes the old magazine advertisements that proudly displayed the city's industrial prowess and the printing inks that brought colour to Madras's publications. Indigo is a colour of depth and history, representing the city's connections to trade, industry, and social change.

20. Saambal Grey

Saambal Grey is the colour of Chennai's enduring struggles and reflections. It's the ash of crematoriums, the smoke of power plants, and the silver-grey of dried fish (karuvadu) being prepared for export. This hue also reflects the bleakness of pollution, the resilience of palm trees against grey skies, and the poignant reminder of loss during the COVID-19 pandemic. Saambal Grey is a solemn colour, representing both the hardships endured and the memories preserved in the city's history.

21. Terracotta

Terracotta is the warm, earthy colour of Chennai's cultural and artistic heritage. It's the hue of the terracotta horses sold (when it is not Ganesha season) that are moulded by skilled hands, the rich brown of tea served at Madras tea kadais, and the terracotta tiles that line the roofs of traditional homes. This colour also recalls the Pongal pots that signal celebration and the shops along T Nagar and Kodambakkam, where terracotta artefacts are proudly displayed. Terracotta embodies the artistic spirit of Chennai, where tradition meets creativity.

22. Goli soda Bottle Green

A colour of Chennai's everyday life and hidden treasures - this deep green of marble playing stones, the rolling curtains in government buildings, and the broken glass bottles embedded in high walls for security. This hue also connects to the summer memories of drinking panneer soda, the pop of its cap echoing through the streets, and the green smoke of Diwali celebrations. Bottle Green is a colour that captures the essence of Chennai's routine, where the ordinary is celebrated in vibrant hues.

23. karuneelam

karuneelam or blue-black is the poetic and literary soul of Chennai, where words and images intertwine in the city's rich cultural tapestry. It's the colour of the night sky dotted with stars, as described in Bharathiyar's verse, and the deep shade of silk sarees worn during late-night celebrations. This colour also brings to mind the vintage grills and tram posts that line the city's streets, the delicate wings of butterflies fluttering in the fading light, and the melancholic melodies of Ilayaraja's music that echo through the night. blue-black is the colour of reflection, poetry, and the quiet moments after sunset.

24. oodha

* oodha colour-u ribbon plays in the background * Violet is the colour of Chennai's dusk, where the city transitions from the heat of the day to the calm of the evening. It's the shade that lingers in the shadows, the violet reflections on the LIC building during summer dusk, and the subtle hues that colour the sky as the sun sets. This colour also represents the retro vibes of the city, found in old cinema posters and vintage shops, and the deep violet of late evening fires burning in the distance. Violet is a colour of mystery and transition, capturing the fleeting moments of beauty in the city.

25. Cyan

CMYK represents the vibrant print culture of Chennai, where colours come to life on the pages of newspapers, magazines, and posters. It's the palette that celebrates the city's love for cinema, with the bold hues of movie posters plastered across walls, and the bright colours of first-day-first-show tickets clutched in eager hands. Umm.. Hello Broadway talkies? The cyan piece also pays attention to the marks insisted upon during the pandemic and the city's medical heritage, yet is made of a colour scheme that embodies the lively, ever-changing face of Chennai.

26. Military Green

Military Green reflects Chennai's enduring connection to its military legacy, from the uniforms of the Madras Sappers to the solemnity of war memorials across the city. This colour signifies resilience and strength, seen in the city's military cantonments and the steadfast slogans painted on walls during turbulent times. Military Green is not just a colour; it's a tribute to the courage and sacrifices of those who served, Veera Madrasi, adi kollu adi kollu.

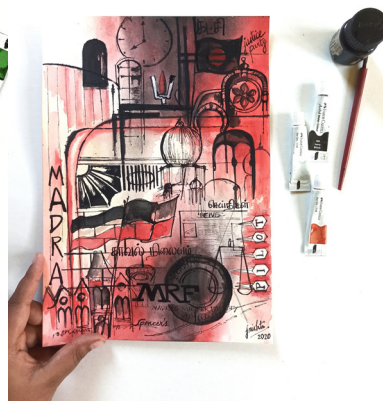
27. Magenta

Colouring the city with its lively blooms along the streets of Besant Nagar, magenta is the hue of Bougainvillea across the streets of South Chennai. It's the hue of the gentle feet of newborns before they touch the ground and the nostalgic packaging of nijam supari paakku.

30. Kungumam Maroon

The kolams drawn on the streets are many times accompanied with this coloured kaavi lines, inviting you home. Not to forget, the alternating strips of colour on temple walls in the city. Used in rituals and passed around from the hands of one devotee or well wishes to another, people come in search of buying kungumam from Mylai in a hue of reverence and celebration.

31. Navy Blue and Yellow

Navy Blue and Golden Yellow together illustrate the rhythm of life in Chennai, where the structured mornings in school uniforms meet the golden warmth of evening relaxation. Navy Blue represents the disciplined start to the day, while Golden Yellow reflects the city's embrace of the serene golden hour. This pairing captures the balance of work and leisure in Chennai, a city that thrives on the harmony between daily hustle and peaceful unwinding.

28. Aadi Lemon Yellow

Lemon Yellow captures the bright, energetic pulse of Chennai, found alongside pink on wedding invitations that herald new beginnings and the lemons hanging with chillies for protection. It's the bold hue of grandmothers' sarees along the beach waiting to read your palms, the tang of Madras curry powder once sold at Dabba Chetty Shop, and the vivid flyers for sex clinics on city streets.

29. Red, Black and Beige

A classic combination that defines Chennai's dynamic political landscape, from the banners lining streets during elections to the art of type on compound walls, these colours carry deep-rooted affiliations that shape the city's discourse. This colour combination also ties into the rich heritage of venues like Pilot Theatre, where history and activism intersect. It is a testament to the city's spirited engagement and the enduring power of its people's voices.

32. Madras and its Hues: a culmination

This final piece brings together the spectrum of colours that paint Chennai, each hue telling a story of the city's rich culture, history, and daily life. This palette is a mosaic of Chennai's diverse identity. It's a city where every colour adds depth to its narrative, weaving a complex, beautiful tapestry that reflects the spirit of Madras.

Collaborators:

Thirupurasundari Sevel, the founder of Nam Veedu Nam Oor Nam Kadhai, is passionate about heritage and loves to write, build, and curate workshops and exhibitions that narrate various stories on heritage, social and personal history as well as the environment. She works towards creating inclusive spaces in the city for all to share and co-exist.

Srishti Prabakar Nadathur is an artist and urban professional with knowledge of over 35+ styles of drawing and painting across a two-decade relationship with her art. She creates artwork that showcases strong ideas of colour in capturing the essence of cities and urban environments.

மதராசியின் ஏக்கங்கள்

வெயிலில் காய்ந்து கிடக்கும் இன்றைய சென்னையில்,
இதயத்திற்கு குளுமை ஊட்டும் மதராசிய பழங்கதைகள் பற்பல..

மீண்டும் ஒரு முறை கிடைக்குமா?
பக்கத்து வீட்டில் அவர் பிள்ளைக்காக வைத்திருந்த சோறு
Hide and seek ஒளிந்து விளையாட அந்த தூசி படிஞ்சு Ambassador car-u

மீண்டும் ஒரு முறை செல்வோமா?
Marina பீச்சுல கைல soan papdi ஓட சுத்துன குதிரை ராட்டினம்
கிண்டி பூங்காவில் இருந்த உலகத்தின் மிகப்பெரிய சறுக்குமரம்

மீண்டும் ஒரு முறை பாக்கலாமா?
பொங்கலுக்கு பொங்கல் ராத்திரி முழுக்க ரோட்டில் aunties போடுற rangoli கோலம்
New yearக்கு, New year P James காமிக்கிற magic showவின் மாயாஜாலம்

மீண்டும் ஒரு முறை விளையாடலாமா?
பெரிய அண்ணாக்கள் எல்லாம் சேத்துக்காத wwf fight-u
Chalk piece வெச்சி கட்டம் கட்டுன right-a right-u

மீண்டும் ஒரு முறை குதிக்கலாமா?
Sachin அடிச்ச Shoaib Akhtar ball six-ku
முக்கியமான matchல Sehwag அடிச்ச duck-ku

மீண்டும் ஒரு முறை விடலாமா?
maanjan nool அறுத்து போட்டு பக்கத்து area ல விழுந்த நம்ம kite-u
1 or 2 rounds எப்பயாவது ஓட்ட கிடைக்கும் uncle ஓட tvs 50 bike-u

மீண்டும் ஒரு முறை கேட்போமா?
Cassette ல record பண்ண AR Rahman hits-u
Sakthiman Chandamama Junoon song bits-u

மீண்டும் ஒரு முறை பார்ப்போமா?
பயந்துகிட்டே ஒளிஞ்சிருந்து பார்த்த Ftv models-u
ரசிச்சுகிட்டே புரியாம கேட்ட Mtv VH1 channels-u
மீண்டும் ஒரு முறை கிடைக்குமா?
Parys corner ல shopping and ஒரு ரூபா ரெண்டு ரூபா chaats-u
Electric train ல ஜன்னல் ஓரமா உக்காறதுக்கு seat-u

மீண்டும் ஒரு முறை சண்ட பிடிக்கலாமா?
Udhayam theatre பெருசா avm theatre பெருசா nu
இல்ல maths tuition ஆ physics teacher ஆ nu

மெட்ராஸ் பத்தி பேச இன்னும் நிறைய இருக்கு
ஆனா Chennai பத்தி சொல்லனும்னா
இது தான் என்னோட Tanglish கணக்கு !

ஜே

Photo Provided By : Author

Discover the Nam Stamp Repository

The Nam Stamp Repository is a vibrant collection of rubber stamps that captures the essence of Madras (Chennai). Conceptualized by **Thirupurasundari Sevv** during the COVID-19 lockdown, this unique initiative brought together over **60 local rubber stamp makers** to create a tribute to the city's landmarks, cultural institutions, and everyday life.

The repository features an eclectic range of designs crafted by artists such as **Devika, Sristi, Kamalasini (Pondicherry), and Thirupurasundari Sevv** herself. Some notable stamps include **"Flavours of Madras"** by Me and Sristi, depicting the city's diverse culinary delights, and stamps representing **the Madras High Court, the Fine Arts College, the Tamil Nadu Archives, the Madras Literary Society**, and many more.

But the Nam Stamp Repository is more than just a collection—it's an **interactive and immersive experience**. As part of a broader

Photography : Thirupurasundari Sevv

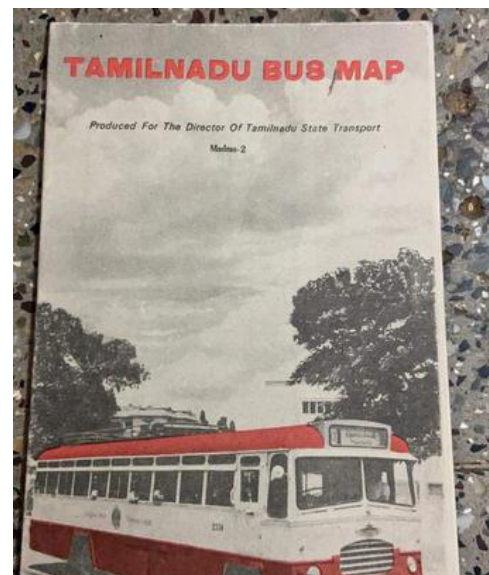
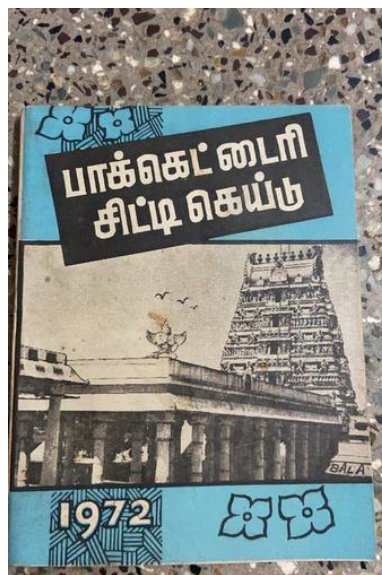
outreach initiative, **five autos equipped with moving libraries and stamp kits** bring the repository to the streets, making it accessible to all.

The **Nam Heritage Passport** (currently a pilot project) allows users to collect stamps from different buildings, locations, and experiences, creating a personal record of their journey through Madras.

Recent additions to the collection include the **Nalli Art Deco stamp**, celebrating the city's iconic textile heritage, and the **Kavingar Kannadasan stamp**, honoring the legendary Tamil poet and songwriter. Other new stamps highlight the trees and birds of Madras, further showcasing the city's natural and cultural richness.

"The Nam Stamp Repository is a love letter to Madras, celebrating its tangible and intangible heritage through art, history, and everyday life."

Photography : Thirupurasundari Sevv

The Nam Stamp Repository is a love letter to Madras, celebrating its tangible and intangible heritage. Through this collection, visitors can explore the city's history, culture, and spirit while contributing to the preservation of its legacy.

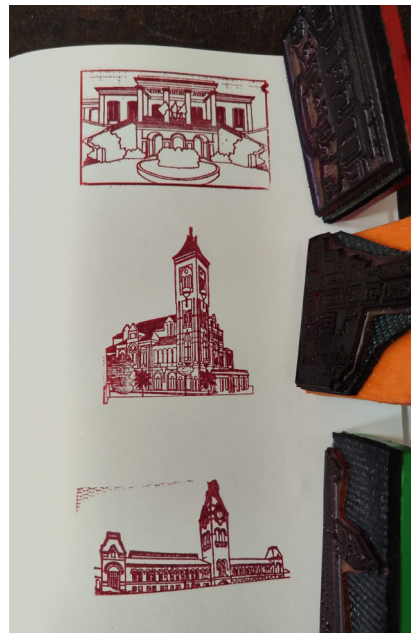
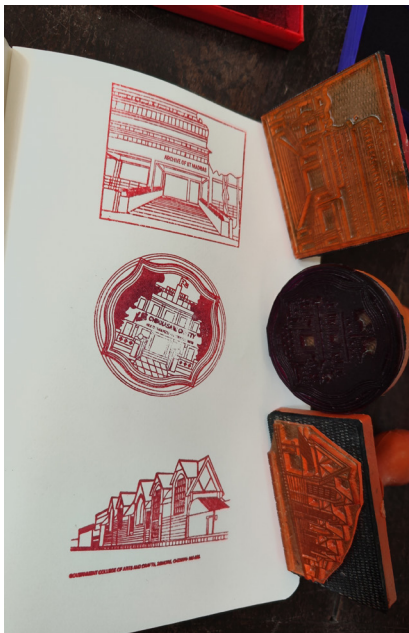
Which landmark, experience, or location would you like to see featured as a stamp?

If you have suggestions for heritage buildings or special experiences to be included, write to us at: annanagarshg@gmail.com

-Muhilann Murugan

Photography : Devika Prabakaran

“More than just a collection, the Nam Stamp Repository is an immersive experience—bringing Madras’ stories to life, one stamp at a time.”

Photography : Thirupurasundari Sevvai

Photography : Thirupurasundari Sevvai

Culinary Tales Of Madras

Sketch by: Sunanda

வியாசை பீப் போட்டி கபாப்

- எஸ். பிரவின் குமார்

அவன் எங்கள் அலுவலகத்தில் சேர்ந்த நாளிலிருந்து இதுவரை என்னிடம் நெருங்கி பழகியதில்லை. நானாக அவனிடம் பேச்சு கொடுக்க முயற்சித்தாலும் ஆர்வம் காட்டாதவனாய் என்னிடமிருந்து நழுவி செல்வதையே வாடிக்கையாக வைத்திருந்தான். என்னிடம் பேசுவதில் அப்படி என்ன தான் உனக்கு தயக்கம் என்று எனக்குள்ளே பலமுறை கேட்க முடிந்ததே தவிர ஒருபோதும் அவனை நேரில் பார்த்து கேட்கும் தைரியம் எனக்கு வந்ததில்லை.

என் பிறந்தநாள் அன்று அலுவலக நண்பர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து எனக்கு கேக் வெட்டினார்கள். அனைவரும் எங்கே ட்ரீட், எங்கே ட்ரீட் என்று கேட்கவே ரெஸ்ட்ரோ பார் ஒன்றில் ட்ரீட் வைப்பதாக சொன்னேன்.

நிச்சயம் நீ இரவு விருந்திற்கு வரவேண்டும் திலீப். இதை மட்டும் தான் அந்நாள் முழுக்க அவனை பார்க்கும் ஒவ்வொரு கணமும் என்னால் தைரியமாக அவனிடம் சொல்ல முடிந்தது. லேசாக சிரித்தபடி நிச்சயம் வருவதாக உறுதி அளித்தான். ஆனாலும் என் மனது அவனை சந்தேகித்துக்கொண்டு தான் இருந்தது.

நண்பர்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ரெஸ்ட்ரோ பாரை அன்றிரவு முகாமிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள் அவன் ஒருத்தனைத் தவிர. வெறுப்பில் எனக்குள்ளே அவனை திட்டிக்கொண்டிருந்தேன். என் கோவத்திற்கும் ஏமாற்றத்திற்கும் இது

மருந்தாகாது. செல்போனை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து அவன் எண்ணிற்கு டையல் செய்தேன். அவன் செல்போனை எடுக்கும் அடுத்த நொடி மொத்த கோவத்தையும் அவன் மீது தூக்கி எறிய தயாராக இருந்தேன். இடது பக்கம் லிப்ட் திறந்ததும் என் கோபம் முழுவதும் கானாமல் போனது. அவனே தான் திலீப்.

ஹாய்... ஸாரி பிரதீபா கொஞ்சம் லேட் ஆயிருச்சு. என்னை தேடி வந்தவனிடம் கோபித்துக்கொள்ளவோ சண்டையிடவோ இது சரியான நேரமில்லை. நீ வந்ததே போதும் வா உள்ள போகலாம்... என்று சொல்லி அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றேன். நண்பர்கள் வோட்கா, பியர், காக்கடைல் என்று அவரவர் விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி ஆர்டர் செய்ய தொடங்கினார்கள். ஒன்றாக சியர்ஸ் செய்து For Prathipa என்று உறக்க கத்தியபடி அன்றிரவுக்கான விருந்தை தொடங்கினார்கள். ஏதேதோ கதைகளை பேசிக்கொண்டு சிரிப்பும் சத்தமுமாய் என் பிறந்தநாளை அவர்கள் போக்கில் அனுபவிக்கவும் செய்தார்கள். அப்போதும் கூட திலீப் கடமைக்கென்று எங்களுடன் சேர்ந்து பேசிக்கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டும் இருந்தானே ஒழிய முழுமையான ஈடுபாடுடன் விருந்தில் கலந்துக்கொண்டதாக எனக்கு படவில்லை.

மது அருந்திக்கொண்டே பெரி பெரி சிக்கன், கெபாப், நூடல்ஸ், மொமோஸ், செஸ்வான் என்று எதை எதையோ நண்பர்கள் ஆர்டர் செய்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போதும் கூட திலீப் பெரிதும்

ஆர்வம் இல்லாமல் அவன் ஆர்டர் செய்திருந்த கிராப் சூப்பையே நீண்ட நேரத்திற்கு குடித்துக்கொண்டிருந்தான். வேறு எந்த உணவையும் அவன் ருசி பார்க்க கூட அவன் விரும்பவில்லை. திலீப்பின் செயல் மேலும் எனக்கு எரிச்சலை கிளப்பியது. ஒரு கட்டத்திற்கு எங்கள் டீமில் ஒருவனாக ஹரி 'நீ எத தான் சாப்பிடுவ திலீப் எதையும் வேண்டாம் வேண்டாம்னு சொல்லிட்டு இருக்க' என்று சற்றும் யோசிக்காமல் திலீப்பை பார்த்து கேட்டான். உண்மையில் நான் கேட்க நினைத்த கேள்வியும் அது தான். திலீப் சூப்பை ருசித்துக்கொண்டே 'நான் கேட்குற டிஷ் எல்லாம் இங்க கிடைக்காது' என்றான். இது என் பிறந்தநாள் விருந்து என்றிருக்கும் போது எப்படி நான் அவன் விரும்பும் உணவு கிடைக்காமல் போகும். 'சரி உனக்கு எது புடிக்கும்னு சொல்லு இங்க கிடைக்கலனா கூட அது எங்க கிடைக்குதோ அங்க வாங்கித் தரேன்' என்றேன். 'நான் ஆசப்படுற டிஷ் எங்க கிடைக்கும்னு எனக்கு மட்டும் தான் தெரியும்' என்று திலீப் சொன்னதும் நான் சற்றும் யோசிக்காமல் 'அப்போ நீயே அங்க என்னைய கூட்டிட்டு போ' என்றேன். திலீப் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் நீண்ட நேரமாக யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். எதற்காக இந்த யோசனை என்று எனக்கு தெரியவில்லை ஆனால் நானும் விடுவதாக இல்லை எங்க இருக்கு கூட்டிட்டு போ... கூட்டிட்டு போ... என்று விடாமல் கத்திக்கொண்டிருந்தேன். நீண்ட நேர யோசனைக்குப்பின் திலீப் அந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதாக உறுதி அளித்தான்.

அவன் அழைத்துச் செல்ல இருக்கும் இடம் எதுவாக எனும் சிந்தனையுடனே வீடு வந்து சேர்ந்தேன். உண்மையில் அவன் ஆசைப்படும் உணவு தான் என்ன. விலை உயர்ந்த எங்கும் கிடைக்காத ஸ்டார் ஹோட்டல்களில் தான் அந்த உணவு கிடைக்குமோ, அதை வாங்கித் தருவதற்கு போதிய பணம் என்னிடம் உள்ளதா? என் பிச்சை எடுத்துப் பார்த்தேன். இன்று இரவு செலவு செய்திருந்த 32,851 ரூபாய்க்கான பில் மட்டுமே இருந்தது. வாங்கிய சம்பளத்தில் ணிவிமி, Room Rent, Shop-ping என்று மொத்தமும் ஐஸ் கட்டியை போல் பாதி கரைந்திருந்தது. அக்கவுண்டில் இருக்கும் பதிமூனாயிறத்து சொச்சம் திலீப்பின் ஆசை உணவிற்கு போதுமானதா என்று கூட தெரியவில்லை. தோழியிடம் அவள் கிரெடிட் கார்ட்டை வாங்கிச் செல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. எது எப்படி இருந்தாலும் சரி அவனுக்கு பிடித்த உணவை வாங்கியே தர வேண்டும் என்று மனதின் குள் தீர்மானம் கொண்டேன். அதைப்பற்றிய சிந்தனைகளே அன்றிரவு என்னை தூங்கவிடாமல் அலகழிக்கச் செய்தது.

மறுநாள் அலுவலகம் முடிந்து அனைவரும் வீட்டிற்கு திரும்பும் நேரம் பார்த்து திலீப்பிற்கு முன்பே பார்க்கிங்கில் அவனுக்காக காத்திருந்தேன். என் காத்திருப்பை நிச்சயம் அவன் எதிர்பார்த்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்னை கண்டதும் ஒன்றும் புரியாதவனாய் ‘என்ன பிரதீபா இங்க என்ன பண்ணிட்டு இருக்க?’ என்றான். அவனுக்கு எந்த பதிலும் கொடுக்காமல் ‘சரி போலாமா’ என்றேன். ‘எங்க போலாமா?’ நேற்று இரவு நடந்ததை மீண்டும் ஞாபகப்படுத்த

வேண்டியிருந்தது. உனக்கு புடிச்ச டிஷ் சாப்புட என்னைய கூட்டிட்டு போறேனு சொன்னியே வா போலாம். ‘அது எந்த டிஷ்ஹா இருந்தாலும் சரி எங்க கிடைச்சாலும் சரி இன்னைக்கு அத உனக்கு வாங்கிக்கொடுக்காம விடப்போறது இல்ல வா போலாம்’ அவனிடமிருந்து பதில் வருவதற்கு முன்பே அவனுடைய பைக்கின் பின் சீட்டில் அமர்ந்துக்கொண்டேன். ‘அது எல்லாம் ஒன்னும் வேணாம் நான் சும்மா விலையாட்டுக்கு சொன்னேன்’ என்று என்னிடமிருந்து தப்பிக்க பொய் சொல்வதை நான் அறிந்திராமல் இல்லை. ஆனாலும் நான் விடாப்படியாக அவன் பைக்கின் மீதே அமர்ந்துக்கொண்டிருந்தான். தலையை சொறிந்துக்கொண்டே நீண்ட நேரமாக யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் யோசனைக்கு காரணம் எதுவென்று என்னால் யூகிக்க முடியவில்லை. எதுவாக இருந்தாலும் இன்று திலீப்புடன் செல்ல வேண்டும் என்பதில் மட்டும் தீர்மானமாக இருந்தேன். ஒரு வழியாக திலீப் வா போலாம் என்று பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

அவன் அழைத்துச் செல்ல இருக்கும் இடம் எதுவாக இருக்கும் என்று என் மனதுக்குள்ளே பல கற்பனைகளை தீட்டிக்கொண்டிருந்தேன். எங்கெங்கோ பைக்கை வளைத்து வளைத்து ஓட்டிக்கொண்டிருந்தவன் குறுக்கலான ஒரு தெருவில் சென்று ஒரு வீட்டின் முன் பைக்கை நிறுத்தினான். சினிமாக்களில் மட்டுமே பார்த்து பழகிய வடசென்னை தெருக்களை முதல் முறை நேரில் பார்க்கும் வாய்ப்பு திலீப் மூலமாக அன்று நிறைவேறியது. ஆனால் திலீப் இந்த இடத்தில்

என்ன மாதிரியான உணவை வாங்குவான் என்பதைத் தான் என்னால் யூகிக்க முடியாமல் இருந்தது. ‘கூட்டிட்டு போ கூட்டிட்டு போனு அடம் புடிச்சியே வா இங்க தான் நாம் இன்னைக்கு சாப்புட போறோம்’ வீட்டின் சுவற்றை ஒற்றி தரையில் அமர்ந்த வாக்கில் ஒரு பெண் பல உணவு வகைகள் சூழ வியாபாரம் செய்துக்கொண்டிருந்தாள். அங்காங்கே பிளாஸ்டிக் சோகளின் மீது அமர்ந்துகொண்டு பெரியவர் சிறியவர் என பலரும் ஏதேதோ உணவுகளை ருசித்து சாப்பிக்கொண்டிருந்தனர். நான் கொஞ்ச நேரத்திற்கு சுற்றி நடப்பவைகளையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

‘என்ன பிரதீபா இப்படி ஒரு இடத்துக்கு உன்ன கூட்டிட்டு வருவேன்னு நீ எதிர்பார்க்கல, இது தான் எங்க ஏரியா பைவ் ஸ்டார் ஓட்டல்’ உண்மையில் நான் அசந்து தான் போயிருந்தேன் சற்றும் எதிர்பார்க்காத இடத்திற்கு தான் திலீப் அழைத்து வந்திருந்தான். இதற்கு முன் வந்திராத இடமாக இருந்தாலும் அந்த சூழலும் இடமும் எனக்கு பிடித்திருந்தது. பைக்கின் மீது சாய்ந்தபடி கவாப்பு, தோஞ்சல், குட்டிபை, ஈரல், கருக்கல், கறிக்குழம்பு என அங்கு கிடைக்கும் அனைத்து உணவு வகைகளையும் சரசரவெ பட்டியலிட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் எனக்கு எந்த உணவைத் தோந்தெடுப்பது என்பதில் தான் குழப்பம் இருந்தது. எந்த ஒரு முடிவிற்கும் வர முடியாமல் ‘உனக்கு இங்க இருக்க டிஷ்ல எது புடிக்கும்’ என்று அவனிடமே கேட்டேன். ம்.. என்னோட பேவரைட் தோசை கறிக்குழம்பு அப்புறம் கவாப்பு இது தான் ரொம்ப பிடிக்கும் என்றான். கவாப்பு இதுவரை நான் கேள்விப்பட்டிராத சுவைத்து பார்த்திராத ஒரு உணவு வகை. அதன் பெயரே அந்த உணவை

சுவைத்து பார்க்க வேண்டும் எனம் ஆவலை தூண்டியது. ‘கவாப்பா..! அப்படினா?’ ‘மாட்டோட போட்டி தான் பிரதீபா நார்த் மெட்ராஸ்ல கவாப்புனு தான் சொல்லுவோம். சரி நான் வாங்கிட்டு வரேன் இங்கியே இரு’.

பெண்களும், சிறுவர் சிறுமிகளும் காத்திருந்து கவாப்பை பேப்பரில் பொட்டலம் செய்துகொண்டு செல்வதை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவ்வுணவுகளின் வாசம் அத்தெரு முழுவதும் பரவிக் கொண்டிருந்தது. திலீப் என்னை காத்திருக்க சொல்லிவிட்டுச் சென்ற ஓரிரு நிமிடங்களிலே இரண்டு தட்டுடன் தோசையும் கறிக்குழம்பும் சேர்த்து அதன் மீது தோசை மீது கவாப்பை பரப்பிய ஒரு தட்டை என்னிடம் நீட்டினான். ‘டேஸ்ட் பண்ணி பாரு பிரதிபா’ என்று என் பதிலுக்காக காத்திருந்தான். நான் ஒரு துண்டு கவாப்பை எடுத்து மெல்லத் துவங்கினேன். லேசான காரமும் உப்பும் சேர்ந்து எண்ணையில் பிரட்டி எடுத்த அந்த கவாப்பு ஒரு புதுவித அனுபவத்தை கொடுத்தது. மெல்ல மெல்ல எந்த பல் இடுக்குகளிலும் சிக்காமல் தொண்டைக்குள் இறங்கியது. சாப்பிடுவதற்கு சூடாக காரசாமாக இருந்த காவப்பின் ருசியை எதைக்கொண்டு ஒப்பிடுவது என்றே எனக்கு தெரியவில்லை. திலீப்பிற்கு எந்த பதிலும் சொல்லாமல் சிறு சிறு துண்டுகளை மென்றுகொண்டு கவாப்பை ருசிப்பதிலே ஆர்வம் காட்டினேன். ‘ஹே... எப்படி இருக்குனு கேக்குறேன்ல’ ‘அல்டிமேட் திலீப் நல்லா ஸ்பைசியா இருக்கு’ உண்மையில் கவாப்பின் ருசியில் நான் லயித்து போயிருந்தேன். ‘சரி அதுக்குனு கவாப்பையேவா சாப்பிட்டுனு இருப்ப கொஞ்சம் தோசையும் சாப்படு’. தோசையையும் கறிக்குழம்பையும் ருசி

பார்த்தேன். ஆனால் கவாப்பின் ருசி நாவில் இருந்து இறங்கி வருவதாக இல்லை. திலீப் வடசென்னை பற்றியும் அங்கு கிடைக்கும் உணவு வகைகளை பற்றியும் விவரித்துக்கொண்டே வந்தான். நாங்கள் நீண்ட நேரமாக வடசென்னையின் கதைகளை பேசிக்கொண்டே சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தோம். இறுதியாக சாப்பிட்டு முடித்ததும் திலீப் சொம்பில் தண்ணீர் மொண்டு வந்து கொடுத்தான். ‘நிஜமாலுமே செம்ம டிஷ்ஷா திலீப், பில்லு எவ்ளோனு சொல்லு பே பண்ணிடுறேன்’ திலீப் சரித்துக்கொண்டே ‘அது எல்லாம் ஒன்னும் வேணாம் நீ வண்டில ஏறு’ பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்து கிளம்ப தயாராக இருந்தான். சாப்பிட்டதற்கு பணம் அங்கிருந்த கிளம்ப எனக்கு மனம் வரவில்லை ‘பில் பே பண்ணாம கிளம்பலாம்னு சொல்லுற, எவ்ளோனு சொல்லு திலீப் நான் போய் பே பண்ணிட்டு வரேன்’ நான் அந்த பெண்மனையை நோக்கி நகர தொடங்கினேன். சட்டென்று என் கையை பிடித்த திலீப் ‘இது யாரோட கடைனு நினைச்சுட்டு இருக்க’ நான் ஒன்றும் விளங்கிக்கொள்ளாமல் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ‘இது எங்க பெரியம்மாவோட கடை தான், நான் சின்ன பையனா இருக்குறதுல இருந்தே இந்த கடைய நடத்திட்டு வராங்க, நம்ம வீட்டு கடைக்கே யாராவது பில் பே பண்ணுவாங்களா...! ஏறு’ எனக்கு மேலும் ஆச்சர்யமாக இருந்தது. திலீப் பைக்கில் செல்லும் போது அவங்க பெரியம்மா கடையின் அருமை பெறுமைகளை விவரித்தபடியே பைக்கை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தான். அந்த பகுதி மக்களின் உணவு பழக்கங்களை அறிந்துகொள்ள

அன்றிரவு ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்தது. பைக்கில் இருந்து இறங்கியதும் திலீப்பிடம் ஒரு கோரிக்கையை வைத்தேன். ‘திலீப் எனக்கு ஒரு ஹெல்ப் பண்ணுறியா ப்ளீஸ்’ ‘சொல்லு பிரதீபா என்ன பண்ணணும்’ வெக்கமும் சிரிப்பும் ஒருசேர என்னுள் கலந்திருந்தது நாக்கை கடித்துக்கொண்டே ‘நான் எப்போ எல்லாம் ஆச படுறேனோ அப்போ எல்லாம் உங்க கடைக்கு கூட்டிட்டு போறியா’ திலீப் சத்தமாக சிரிக்க துடங்கினான். ‘இவ்ளோ தானா... உனக்கு எப்போலாம் போகணும்னு தோனுதோ சொல்லு. நான் கூட்டிட்டு போறேன்’ திலீப் வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்ததும் அங்கிருந்து கிம்பினான். திலீப் என் கண்ணில் இருந்து மறையும் வரை அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். வீட்டிற்குள் முகம் கழுவ குளியலறைக்கு சென்றேன். முகம் கழுவதற்கு முன் கையை முகர்ந்து பார்க்க தோன்றியது. முகர்ந்து பார்த்தேன் கவாப்பின் வாசம் இன்னமும் அதில் ஓட்டியிருந்தது.

நார்த் மெட்ராஸ் பீப் பொட்டி கபாப்

தேவையான பொருட்கள்:

ஓப் பொட்டி 500 கிராம்

வெங்காயம் 2 (பொட்டி, பொட்டியாக நறுக்கிவைத்து)

தக்காளி 2 (நறுக்கிவைத்து)

இஞ்சியூண்டு பேஸ்ட் 2 தேக்கரண்டி

மளிகாய் தூள் 1 தேக்கரண்டி

மளிகு தூள் 1/2 தேக்கரண்டி

மசாலா தூள் 1 தேக்கரண்டி

மஞ்சள் தூள் 1/2 தேக்கரண்டி

சீரகம் 1/2 தேக்கரண்டி

கொத்தமல்லி ஒரு கைப்பிடி (நறுக்கிவைத்து)

கருவேப்பலை ஒரு கைப்பிடி

எலுமிச்சை சாறு 1 தேக்கரண்டி

எண்ணெய் 3 பீசைக்கரண்டி

உப்பு தேவையான அளவு

செய்முறை:

1. பொட்டி வெதுப்பதல்:

- பொட்டியை நன்றாக கழுவி, தேவையான அளவு உப்பு, மஞ்சள் தூள், மஞ்சள் சீரகம் இஞ்சியூண்டு பேஸ்ட் சேர்த்து முக்கால் பங்கு வெந்துவரும் வரை குக்கரில் 3 விசை வைத்து சேக்கவைக்கவும்.

2. கபாப் மசாலா தயாரித்தல்:

- ஒரு வானவில்லில் எண்ணெய் ஊற்றி சூட்டிக்கவும்.
- சீரகம், கருவேப்பலை சேர்த்து நன்றாக தாளிக்கவும்.
- பொட்டியாக நறுக்கி வைக்கப்பட்ட வெங்காயத்தை சேர்த்து பொன்னிறமாகும் வரை வதக்கவும்.
- இஞ்சியூண்டு பேஸ்ட் சேர்த்து நன்றாக வதக்கவும்.
- பின்னர் தக்காளி, மளிகாய் தூள், மளிகு தூள், மசாலா தூள், மஞ்சள் தேவையான அளவு உப்பு சேர்த்து நன்றாக வதக்கவும்.

3. பொட்டியை சேர்த்தல்:

- மசாலா நன்றாக வதங்கியதும், சேக்கவைத்த பொட்டியை அதில் சேர்த்து, மீதமான தீயில் 1015 நிமிடம் கிளசுக் கொள்ளவும்.
- எண்ணெய் பீசை வெந்து மசாலா நல்லா கொட்டிக்கிடந்ததும், கொத்தமல்லி மஞ்சள் எலுமிச்சைச் சாறு சேர்த்து அட்டுக்கொடுக்கவும்.

4. சூட்டாக பரிமாறவும்:

- சுவையான ஓப் பொட்டி கபாப் தயார்!
- இது பரோட்டா, சாப்பாடு, அல்லது சாதத்துடன் சேர்த்து கூட்டாக இருக்கும்.

மாங்கா மீன் குழம்பு

- வேல்விழி முருகன்

கூட பிறந்தவங்க ஏழுபோர்,
அப்பா தான் எல்லாமே
எங்களுக்கு. அவரு எங்க
கிராமத்துல இருக்க அரசுப்
பள்ளி ஹெட் மாஸ்டர்,
ஒழுக்கம், கட்டுபாடுனு ரொம்பக்
கண்டிப்பான ஆளு. எங்க
கிராமத்துக்கு சுற்றி எட்டு
ஊருக்கு இது தான் ஒரே
பள்ளிக்கூடம்.

எனக்கு பள்ளிகூடம் போறதுக்கு
பிடிக்காது தோட்டத்தில்
இறங்கி எவ்வளவு வேலை
பார்க்கணும்னு சொன்னாலும்
அலுப்பில்லாம பார்ப்பேன்

பல நாள் நானும், அக்காவும்
எங்க அம்மாக்கு தெரியாம
ரெண்டு தம்பிகளையும்
தூக்கிட்டு வயலுக்கு
ஒடிடுவோம். ஊர்ல எல்லோரும்
எங்க சொந்தக்காரங்க
தான். அவங்க கூட வயல்ல
வேல பாத்துக்கிட்டு அவங்க
சாப்பாடுலாம் சாப்பிட்டு, எங்க
நிலத்துல இருக்க பெரிய
மாங்க மர நெழல்ல படுத்தா,
வாத்தியார் பாடம் சொல்லிக்
கொடுக்குறத விட அவ்ளோ
சந்தோசமா இருக்கும். சரிய
பள்ளிக்கூடத்துல மணி
அடிக்குறதுக்கு முன்னாடி பை
எடுத்துட்டு பள்ளிக்கூடம் விட்டு
வர மாதிரி வீட்டுக்கு போவோம்.
பலநாள் இப்படி இருந்தாலும்
பரிட்சை வர சமயத்துல எங்க
அப்பாவுக்கு பயந்து, எங்க
வாத்தியார் இந்த ரகசியத்தை
சொல்லிடுவார். மாட்டிகிட்டு
வெற வழி இல்லாம பரிட்சைக்கு
படிச்சு எழுதுவோம்.

எங்க அப்பா, என்னதான்
கண்டிப்பா இருந்தாலும்
ரொம்ப மரியாதையானவர். ஒரு
மீனவ குடும்பத்துல இருந்து
வந்தாலும், அவர் தான் எங்க
குடும்பத்துல முதல் பட்டதாரி.
மீனவ குடும்பமா இருந்தாலும்

அதிகம் விவசாயம் தான்
எங்க வீட்ல பண்ணிக்கிட்டு
இருந்தாங்க. அதுனால எங்க
வீட்ல அதிகமா கருவாடு, மீன்,
நண்டு, இறால் மாதிரி கடல்
உணவுலாம் ரொம்ப சுலபமா
கிடைக்கும்.

பள்ளி காலத்துல ஆண்டு
பரிட்சை முடிஞ்சு விடுமுறைக்கு
என் தாய்மாமா வீட்டுக்கு
மெட்ராஸ் வருவோம்.
என் மாமா ஊர் சுத்திக்
காற்றது, சமைக்க சொல்லிக்
கொடுக்குறது, தைரியமா இருக்க,
எதுக்கும் பயப்படாம இருக்க
எல்லாமே என் மாமா தான்
சொல்லிக்கொடுத்தார். ஒவ்வொரு
ஆண்டும் மெட்ராஸ் வர
அவ்ளோ ஆசையா இருக்கும்.

அதுக்கு அப்பறம் எனக்கு
26, வயசுல கல்யாணமாகி
மெட்ராஸ்க்கு வந்தேன்.
என் மாமியார் ஆலந்தூர்,
ஆதம்பாக்கத்துல மீன்
வியாபாரம் செய்றவங்க. முதல்ல
என் வீடுக்காரும் எனக்கும்,
மீன் எடுத்துட்டு வந்து சமைச்சு
தருவாங்க. நான் தான் மீன்
சாப்பிடவே மாட்டேனே, என்
பங்கையும் என் மாமியாரும்
கணவரும் சாப்பிடுவாங்க.
ஓரளவுக்கு வீட்ல எல்லாம்
பரிச்சயம் ஆனதும் நானே
சமைக்க தொடங்கிட்டேன்.

என் மாமியார் எனக்கு
நண்டு இறாள் போல மற்ற
கடல் உணவு செய்யக்
கற்றுக்கொடுத்தாலும், என் தாய்
மாமா சொல்லிக் கொடுத்த
மீன் கொழம்பு தான், என்
மாமியாருக்கும் புடிக்கும்.

எனக்கு இப்பாவும்
ஞாயபகமிருக்கு முதல் முறையா
நான் மீன் குழம்பு செய்ய
பொருட்களை எடுத்துவைக்க,

என் மாமியார் வீட்டு வசாபடியில்
உட்கார்ந்துக் கொண்டு மீன்களை
சுத்தம் செய்துக் கொண்டிருந்தார்.
பின் அதை நான் வாங்கி கைப்
படாமல் ஒரு கரண்டியை வைத்து
குழம்பில் தள்ளினேன். என்
மாமியார் கிண்டல் கேலி செய்து,
என் மீன் குழம்பை சுவைத்தார்,
அவர் இருந்த வரை என் மேல்
கோபம் இருந்தாலும், என் மீன்
குழம்பு மேல் காட்டியதில்லை.

எல்லாமே மாறி தான் போனது,
நான் காப்பமாக இருக்கும்போது
மருத்துவர் என் மாமியாரிடம்
நான் கண்டிப்பாக மீன், நண்டு
போல கடல் உணவு எடுத்துக்
கொள்ள வேண்டும் என
அறிவுறுத்தினார். குழந்தைக்காக
பிடிக்காமல் மாமியாரின் திட்டுக்கு
பயந்து சாப்பிட்டேன். அது அன்று
பிடித்து போனது.

இன்னைக்கு என் தாய் மாமா
சொல்லிக் கொடுத்த மீன்
குழம்பு என் அடையாளம்
பிரத்தியேகமான ஒன்று.
நண்பர்கள், அவங்க நண்பர்கள்,
என் மீன் கொழம்பு பற்றி
தெரிஞ்சவங்க எல்லாரும்
சுவைத்ததுண்டு. இது என்
நினைவுகளையும், என்னை
உருவாக்கிய தருணங்களையும்
சுவையில் கொண்டுசெல்லும்.

மெட்ராஸ் இந்த ஊரு
எனக்கு புதுசு இல்ல அனா
இது தான் என் புது வீடு,
என் தாய் மாமாவின் பரிசு
என் கடந்த காலத்தையும்
இப்பயும் ஒன்னு சேர்த்து ஒரு
பாலமாயிருக்கு. ஒவ்வொரு
முற மீன் குழம்பு கொதிக்கும்
போதும் எனக்கு என் தாய்
மாமா ஞாபகமும் என் மாமியார்
ஞாபகமும் இந்த சமையலறை
சுத்தி இருக்கிற கதைகளை
தான் நினைச்சுப்பேன்.

தேவையான பொருட்கள்:

சங்கர மீன் 500 கிராம்

வெங்காயம் 3 (பெரிசுது)

தக்காளி 3 (பெரிசுது)

மரங்காய் 1

யுள் 1 சீஸ் சாத்துக்குடி அளவு

கருவெப்பலை ஒரு கைப்பிடி

கொத்தமல்லி ஒரு கைப்பிடி

குடிமய மனகாய்த் தூள் சுவைக்கீழ்ப்ப.

உப்பு தேவையான அளவு

தாளிக்க தேவையானவை:

எண்ணெய்

வெந்தயம்

கடுகு

செய்முறை:

1. யுளையை நன்கு கறைத்து வடிகட்டி, அதில் பெரிசுது நறுக்கிய இரண்டு வெங்காயம் மிழை மூன்று தக்காளி சேர்க்கவும்.
2. அதில் தேவையான அளவு கல உப்பு, குடிமய மனகாய்த்தூள் சேர்த்து நன்கு கறைக்கவும்.
3. கனமான வுண்ணெயில் 200 ம்.ல் எண்ணெய் ஊற்றி காய்ந்ததும், வெந்தயம், கடுகு சேர்க்கவும். கடுகு பெரிசுது மீதமுள்ள பெரிசுது நறுக்கிய வெங்காயத்தை சேர்த்து பெண்ணெயை வறுக்கவும்.
4. வெங்காயம் பெண்ணெயை வற்றிச் சிறிது யுள் கறைசுவை சேர்க்கவும்.
5. சுவை பார்த்து தேவையான அளவு உப்பு மிழை குடிமய மனகாய்த்தூள் சேர்த்து நன்கு கொதிக்க வைக்கவும்.
6. எண்ணெய் இரண்டு வரும் முன் ஒரு பாதையை நான்கு துண்டாக வெட்டிய மரங்காயை சேர்க்கவும்.
7. மரங்காய் முக்கூலி பங்கு வெந்ததும், நன்கு சுத்தம் செய்த மீன்களைப் போடவும்.
8. மீன் வெந்ததும், கருவெப்பலை மிழை கொத்தமல்லி சேர்த்து அடுப்பை அணைக்கவும்.
9. ருசியான மீன் குடிமய தயார்!

A Dream

It is a magnificent dream,
You can be changed into anyone,
You can lose yourself,
Anywhere you want,
There is a face for love,
There is a face for lust,
There is a face for greed,
There is a face for innocence,
But here there is no identity,
This place is so modern,
You can wander anywhere,
Each breeze that you feel
Carries a dream,
This is not just a place
Not just a city,
A foundation

- Henry

Sketch by: 98.Madras by Aafreen

Madras Through The Ages

Colouring & Puzzles Featuring

Historical Landmarks, Old Street Names, Iconic Institution,
Cultural Symbols and Famous Personality Of Chennai

How to Play?

It's simple! Take a screenshot or print, complete the coloring /
puzzle, and share it on your Instagram,
tagging us @namvedu_namoor_namkadhai.
Don't forget to DM us your answers!

What's in it for you?

The first three winners of Crosswords will receive an exclusive,
iconic gift—so don't miss out!

Missed solving it?

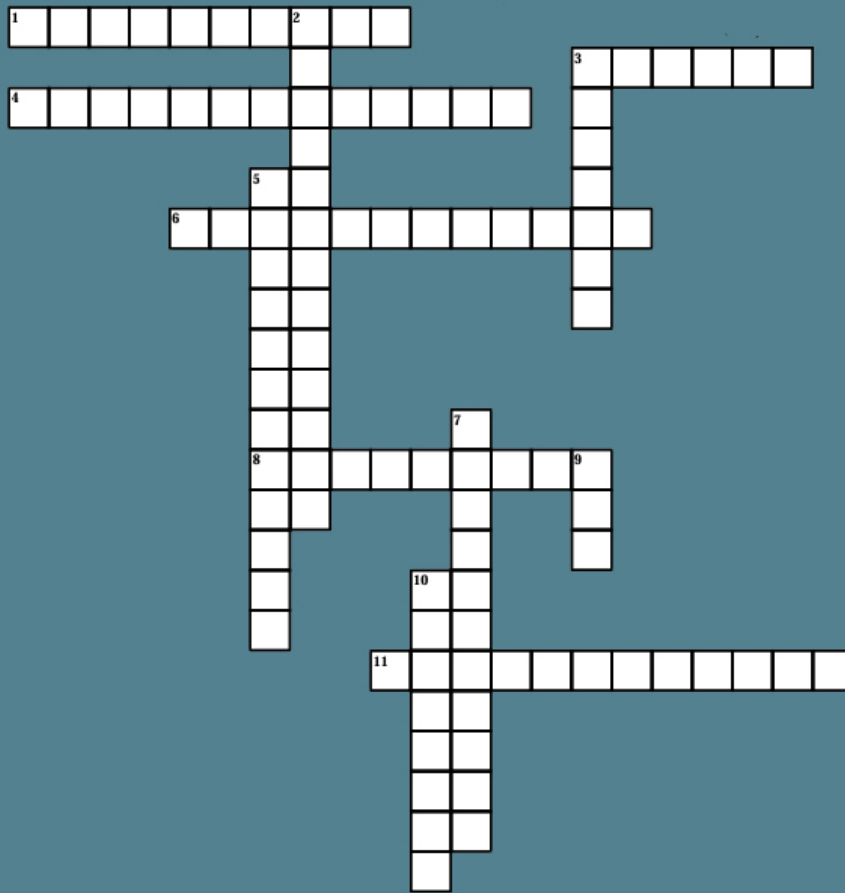
No worries! You'll find the answers, along with fascinating historical
facts, in our next issue.

Print for colouring

Sketch by : Srishti Prabakar

Play With Madras

Source: edhelper.com

Across

1. acted as a buffer zone and regulated the tsunami waves on the coastal region.
3. The queen of coromandel
4. The road is called the college road because of presense of this college in that road (3 words)
6. A pettai that is filled with coconut trees.
8. The royal residential complex hidden itself inside the city's, chaos and rushed daily life. (2 words)
11. The neighbourhood of Parktown gets its name from (2 words)

Down

2. This iconic brand on Mount Road, expanded with small stalls at railway stations" a tradition that continues even as bookstores disappear from Chennai.
3. The College of Fort St. George was set up in Nungambakkam by the Company in 1812 in a large parcel of land known as..... Gardens ?
5. One of Asia's oldest courses with two 18 holes golf courses (2 words)

Down

7. The first Tamil magazine with a woman on its editorial board, it became a bestseller in the 1900s, edited and published by Kothai for 35 years.
9. Named after a miraculous light that guided Portuguese sailors safely to the Coromandel Coast.
10. Before refrigerators, this historic Chennai landmark stored frozen blocks for the British to enjoy chilled drinks. (2 words)

Chennai From Various Eyes

A	W	N	N	U	E	A	C	E	L	D	A	M	S
R	U	I	E	I	S	S	I	H	N	K	Y	S	C
M	G	N	E	O	W	T	M	O	I	S	O	E	E
E	E	D	R	S	C	R	M	I	L	T	R	R	M
N	S	O	X	H	S	L	I	A	W	S	I	E	O
I	U	S	R	E	C	A	A	Y	R	A	W	R	H
A	O	A	D	N	H	A	C	S	R	Y	C	C	T
N	H	R	A	O	A	Y	E	Y	S	N	S	D	N
C	T	A	I	Y	M	C	L	I	G	I	E	O	A
H	H	C	L	N	L	E	I	A	C	O	C	H	S
U	G	E	H	A	A	H	S	C	N	S	I	A	S
R	I	N	H	G	S	T	H	A	R	R	I	S	L
C	L	I	W	A	L	L	T	A	X	R	O	A	D
H	H	C	E	R	E	W	O	T	K	C	O	L	C

Source: wordsearch.com

Indo Saracenic
Shenoy Nagar
Neo Classical
Eldams
St Mary's
Lighthouse

Armenian Church
Santhom
GST Harris
Wall Tax Road
Henry Irwin
Clock Tower

Rewind : Tracing Our Journey

FEBRUARY

The DPI trail for Madras Literary Society by Srishti

Each time it feels like sharing a tiny piece of my heart, and the magic of MLS with those who are a part of it. This time was just that, except a little unexpectedly special. This time we had interns from the Dakshinachitra Heritage Museum. Of course, none of our visits to the library are complete without Uma ma'am and Vinayagam sir!

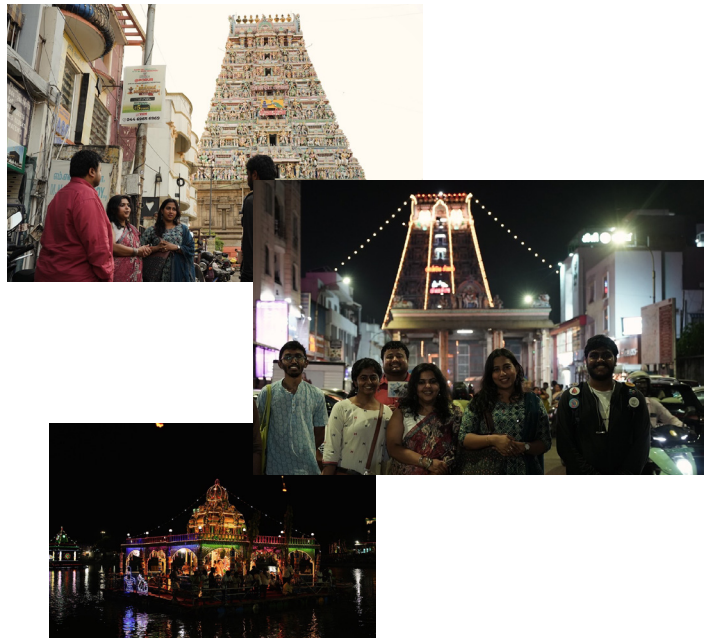
Curated by: Thirupurasundari Sevel

Led by: Srishti Prabhakar

Mylai: Kapaleeshwar & Beyond” takes you on an evening trail through its lesser-known corners, where stories whisper through walls and everyday moments hold a piece of history. Led by Aafreen Fathima S K & Srishti Prabakar, this walk unravels Mylapore beyond its clichés-through its people, architecture, and the rhythm of daily life.

Curated by: Thirupurasundari Sevel

Led by: Srishti Prabhakar and Aafreen Fathima SK
Photography: Saran Gullig

Amongst a lot of sounds and colourful chaos, like all markets are, we made our most of golden hour light at our Pondy bazar!

Special mentions to our tiny participant and his grandparents for sharing their stories with us, and not to forget, a lovely supportive group.

Curated by: Thirupurasundari Sevel

Led by: Srishti Prabhakar and Prasanna

Penn, Kalai, Kadal - Women, Arts and the sea.

An inclusive trail along the Marina Promenade celebrating women and their contributions to Madras over their ages. Accompanied by Jyothi's music and tamil poetry throughout the route.

Curated by: Thirupurasundari Sevvil and Srishti Prabakar

Led by: Srishti Prabakar

The Greater Chennai Corporation (GCC) has opened online booking for a guided heritage walk on the premises of Ripon Buildings, near Central Square, for tourists and residents. the walks will be held on Sunday, Tuesday, Thursday and Saturday from 8 am to 9 am. Online bookings open for booking your slot for the Heritage walks.

Curated by: Thirupurasundari Sevvil

Led by: Aafreen Fathima SK, Prasanna, Srishti Prabakar, Thirupurasundari Sevvil and Muhilann

A morning well spent exploring through Streets of Georgetown, where every corner echoes the legacy of various pioneers in trading history of madras. Merchants of Madras speak the legacy of themselves.

Curated by: Aafreen Fathima SK

Led by: Aafreen Fathima SK
Photography: Saran Gullig

They say it takes a village to raise a child. Nam Veedu Nam Oor Nam Kadhai is that village, and our magazine is the child we are nurturing together. This issue has been made possible by the incredible efforts of everyone who contributed, and I extend my heartfelt gratitude to each of you.

As we move forward, I hope for your continued support and encouragement to help this magazine grow into a lasting legacy. Together, let's shape something truly meaningful.

Yours,
Muhilann Murugan.